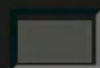

II PREMI NARRATIVA CURTA PORT TARRAGONA

Diversos autors

Col·lecció Llibre Digital. Núm. 6
Port de Tarragona

Crèdits

Edita

SERVEI DE PUBLICACIONS DEL PORT DE TARRAGONA i
GRÀFIQUES ARRELS S.L.

SERVEI DE PUBLICACIONS DEL PORT DE TARRAGONA

Anselm Clavé, 2
43003 Tarragona
publicacions.rel.externes@porttarragona.cat

GRAFIQUES ARRELS S.L.

Pol. Francolí Parcel·la 3 Nau 5 / 43006 Tarragona
43080 Tarragona
arrels@grafiquesarrels.com

Primera edició: setembre 2015

ISBN: _____

Dipòsit legal: T-_____/2015

Copyright:

- © Dels textos: segons consta a les bases del premi. Correccions dels professors de català o tutors.
- © Imatge de portada: fototeca APT
- © Fotografies incorporades als textos: el mateix autor del text.
- © La resta de fotografies interiors: fototeca APT.

Coordinació de l'obra i imatges: Servei de Publicacions del Port de Tarragona.

Disseny de la portada: Miquel Pujol

Col·lecció Llibre Digital del Port de Tarragona, número 6, any III - 2015.

Amb la col·laboració de

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret de l'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a l'editor o a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals d'algun fragment d'aquesta obra.

El jurat d'aquesta segona edició ha estat integrat per Montse Adán, Sílvia Rodes, Neus Pàmies, Coia Escoda, Mercè Toldrà, Francesc Roig, Adam Manyé i Quim Vendrell. Montse Adán l'ha presidit i Adam Manyé ha estat el secretari.

Tanmateix, els membres del jurat agraeixen la participació de la comunitat docent i alumnes dels centres d'ensenyament:

Institut de Roda de Berà

Institut Ramon de la Torre (Torredembarra)

Institut de Vila-seca

Col·legi Mare de Déu del Carme (Tarragona)

Institut Antoni de Martí i Franquès (Tarragona)

Institut Francesc Vidal i Barraquer (Tarragona)

Institut Els Pallaresos

Institut Ramon Berenguer IV (Cambrils)

Institut Priorat (Falset)

Índex

Presentació	5
Presentació 2	6
TREBALLS PREMIATS	7
Una altra perspectiva	9
Empresonat	14
Teràpia marina	18
Sense maquillatge	23
A la vora del mar	28
Cercant un premi invisible	35
ALTRES TREBALLS	41
A les 9:30	43
Amor porturari	49
Aquells temps al mar	52
Arnau	57
El far de Salou	61
Infant de cabells blancs	67
La llegenda del vaixell fantasma	71
La màgia al port de Tarragona	75
Llegendes del Serrallo: una altra espècie al món	79
Paper de plata	83
Un somni etern	88
Una batalla entre la Terra i la Mar.	92
Una gota d'aigua al Mediterrani	98
Valora	105

Presentació

Sense cap mena de dubte, podem dir que el Premi de narrativa curta del Port de Tarragona s'ha consolidat en aquesta segona edició atès l'augment de participació respecte a l'edició passada. Aquesta consolidació l'hem de considerar un mèrit de la comunicat docent dels centres educatius i dels alumnes que han participat, així com també dels Serveis Territorials d'Ensenyament de Tarragona de la Generalitat de Catalunya, i del diferents departaments del Port de Tarragona.

Un mèrit que s'ha d'agrair, i que també ho hem de fer extensiu als integrants del jurat per la difícil tasca que tenen encomanada, perquè de ben segur que no ha estat fàcil arribar al veredictes que han arribat.

Com en la primera edició del premi, avui també podem comptar amb una edició dels textos guanyadors i dels seleccionats, i que presentem en format digital amb el número 6 de la col·lecció del Port de Tarragona. La present edició, com l'anterior i les futures, estarà a disposició del públic de manera gratuïta, per tal de facilitar l'accés a la narrativa que fan els xiquets i les xiquetes del nostre territori.

Enhorabona als guanyadors i als seleccionats.

Josep Andreu i Figueras

President del Port de Tarragona

Presentació 2

Aquest any 2015 s'ha desenvolupat la segona edició del Premi de Narrativa Curta del Port de Tarragona, amb un increment de la participació i de la qualitat dels treballs presentats.

El nostre sistema educatiu prioritza l'assoliment de les competències bàsiques per part de l'alumnat, competències que han de garantir-se en tots els casos i que poden tenir diferents fites d'assoliment, en funció de l'edat de l'alumnat i del nivell aconseguit, des del bàsic fins a l'excel·lència.

La convocatòria de certàmens i premis escolars per part d'empreses i institucions externes al sistema educatiu és desitjable i altament valorable perquè, d'una banda, genera complicitat de l'ens impulsor amb l'educació i, d'una altra, fomenta l'excel·lència en el camp educatiu afectat, en aquest cas, l'expressió escrita.

El Departament d'Ensenyament engega a partir d'aquest curs escolar 2015-16 el programa "Ara escric" que complementa "l'Impuls de la Lectura" que es va posar en marxa fa quatre anys amb uns resultats excel·lents.

L'escriptura és una activitat que permet estructurar el pensament, comunicar-se, organitzar-se, aprendre i participar en la societat. L'assoliment d'un bon nivell d'escriptura abasta, doncs, un ventall d'objectius que van molt més enllà de les finalitats immediates.

El premi de narrativa del Port de Tarragona, centrat en el meravellós entorn marítim de la nostra Mediterrània, és una contribució valuosa i un incentiu directe a la millora de l'escriptura dels nostres infants i joves, al desenvolupament de la seva capacitat poètica, investigadora o pràctica. Tot hi té cabuda, quan parlem del mar.

El meu reconeixement al Port de Tarragona per aquesta col·laboració i els meus millors desitjos de futur per a les edicions successives.

M. Àngels González Estremad

Directora dels Serveis Territorials

TREBALLS PREMIATS

*Reunits el dia 16 de juny de 2015 a la biblioteca de la Inspecció dels ST del Departament d'Ensenyament a Tarragona els membres del jurat del II Premi de narrativa curta Port de Tarragona... acorda concedir, per unanimitat, el **primer premi** en la modalitat de BAT a l'obra titulada **Una altra perspectiva** que, oberta la plica, correspon a **Júlia Martínez Lagueruela**.*

Una altra perspectiva

“L’ona..., el moviment format pel vent que escombra la superfície de les aigües. Mou l’aigua de forma cilíndrica, desplaçant-la cap endavant, però que, quan arriba a la costa i el cilindre frega la part baixa, s’inicia un rodament que acaba desequilibrant la massa d’aigua i produeix el trencament de l’onada.”

Aquesta va ser la primera vegada que escoltava el concepte “definir quelcom” i el primer cop que aprenia una definició de memòria. La va seguir la paraula següent:

“El vent, l’aire en moviment.”

Això és la base per poder seguir endavant amb aquesta petita història.

Vaig néixer fa disset estius a una petita illa del Mediterrani. Sóc el fruit de l’amor de dos bojos hawaiians enamorats de l’aigua, la natura i tots els seus derivats; però sobretot del surf. Com a bons nadius que són i eren, van acabar a l’illa de Mallorca per pura casualitat o destí, tant se val. La qüestió és que alguna cosa d’aquell indret va fer que s’hi quedessin.

Dos germans més grans que jo és la resposta que dono quan algú em pregunta com és que sóc tan competitiva. A més a més, des de petita, m’ha cridat molt l’atenció tot allò que l’ésser humà és incapaç de controlar. Per exemple, tenim una onada, i aquesta va creixent i creixent fins que arriba un punt en què troba un obstacle i es trenca deixant pas a la següent. Doncs bé, l’onada ja ha desaparegut, però no només en un sentit literari, sinó que també més enllà del significat de les paraules: aquella ja no tornarà mai més perquè és impossible que dues onades siguin iguals. Cada una és un món diferent, un moment en què ets només tu i l’aigua al teu voltant. Totes les preocupacions se’n van i és un moment molt especial.

Per aquesta raó crec que la vida no es mesura en minuts, hores, dies, mesos o anys, sinó en els moments que has viscut al llarg d’aquesta. Al cap i a la fi només els moments més impactants o diferents són els que realment se’t queden a la memòria.

I llavors penso o em pregunto: com no havia de tenir aigua salada corrent per les meves venes i aquest esperit lliure tenint la família que tinc i els pensaments probablement ja inculcats des d’abans de néixer?

No podia. Per nassos havia d’estimar tot aquest món de la mateixa manera que l’estimaven i adoraven els meus pares. La meva passió és qualsevol activitat que tingui a veure amb aquest fenomen. I que, sense ell, la vida humana no seria possible a la Terra. Puc aventurar-me a dir que m’apassiona la vida, ja sigui la meva o la de qualsevol altre ésser viu que existeixi al nostre planeta.

Sempre han dit que la teva llar és on hi ha el teu cor i, per a la majoria de persones, consisteix en quatre parets i una estora amb la qual et donen la benvinguda.

Però, per a mi, no és així. Per a mi, la meva casa és el mar, la sorra, la brisa filtrant-se pels teus cabells xops. I em calen els rajos de sol escalfant la teva ja bruna pell... Però això seria completament cert si no pensés que alguns llocs d'aquesta aigua, capritxosament distribuïda pel nostre planeta, fessin que volgués quedar-m'hi i no marxar mai d'aquell indret.

Els meus dotze primers anys de vida els vaig passar a la meva ciutat natal. Va ser una molt bonica infància. Recordo que ja, als tres anys, la meva millor amiga Anna i jo ens estàvem tot l'estiu jugant a l'aigua a la vora de la platja del càmping d'estiu *L'Estrella Polar*. Passàvem més temps mullades que seques i la meva mare estava convençudíssima que érem unes petites sirenes. La cara que vaig posar quan ella i el pare em van pujar per primer cop a una taula de surf al mar, va ser la de pura felicitat i alegria, segons ells, és clar. I la veritat no costa gaire de creure-s'ho perquè sentí el mateix quan vaig provar d'intentar d'enfilar-me'n en una tota soleta per primer cop.

Però la nostàlgia i les ganes de bones onades van ser una raó més que suficient perquè la meva esbojarrada família i jo passéssim una "petita temporada" a les ja tan conegudes illes del Pacífic.

La meva mare sempre deia que mai no saps quan succeiran les coses, que sempre passaran en el moment que menys t'ho esperes i que la vida és un enorme embolic d'inesperats moments. I és això el que té de bonic.

Sempre m'havia semblat molt cert tot això, fins fa no res. El que podria dir d'aquells sis anys a l'estranger es pot reduir a tot un cúmul d'emocions i sensacions que no podria oblidar per molt que ho intentés, perquè van ser uns anys de gran intensitat i impacte.

Ja fa més de cinc anys que no trepitjava aquest paisatge tan desconegut i, a la vegada, familiar. Fa just cinc anys que l'enorme onada de deu metres arrasà amb gairebé tot l'arxipèlag de les illes hawaianes i s'emportà, juntament amb la resta d'illes, natura i vida, tot el meu cor i ànima, i em deixà buida. Fa cinc anys que la meva mare ens dedicà el seu únic i meravellós somriure per última vegada. Fa cinc anys que morí.

Avui, dia 22 de juliol de 2016, una costa mediterrània i tranquil·la s'alça imponent i lluent davant meu i que, durant tot aquest temps d'exili, se m'havia oblidat el perquè l'estimo i la guardo en el més profund racó del meu pit. Sabia que tard o d'hora acabaria arribant el moment en què hauria de deixar córrer els últims anys de la meva vida i tornar al lloc on els meus orígens i arrels havien fet que el mar fos el meu estil de vida. Recordar-me i fer-me sentir un altre cop viva.

Feia cinc anys que notava fred dins meu. Millor dit: feia, feia cinc anys que el meu cos era incapaç de senti absolutament res. Però ara, després de veure la ciutat i el meu estimadíssim mar, puc dir per primera vegada, des de fa molt temps, que sento com el sol escalfa la meva esquena, com la sorra em fa pessigolles a la planta dels peus i com el vent, valent i furiós, despentina els meus cabells, ara curts. És, en aquest moment, quan m'adono que sempre he tingut una atracció forta i invisible cap a l'aigua, ho porto a la sang. I això, fins ara, m'espantava. Però, com sempre ha dit el meu pare, la vida és una aventura i, a vegades, caus i et quedes a la zona d'impacte, però aquesta no t'ha d'impedir veure les coses amb una altra perspectiva i, així, aprendre a aixecar-te. I puc dir orgullosa que és el que acabo de fer.

Júlia Martínez Lagueruela

Institut Antoni de Martí i Franquès
carrer Enric d'Ossó, 3
43005 Tarragona

*Reunits el dia 16 de juny de 2015 a la biblioteca de la Inspecció dels ST del Departament d'Ensenyament a Tarragona els membres del jurat del II Premi de narrativa curta Port de Tarragona... acorda concedir, per unanimitat, el **primer premi en la modalitat d'ESO** a l'obra titulada **Empresonat** que, oberta la plica, correspon a **Sílvia Redecillas Her-
rería**.*

Empresonat

És increïble com arribo a aguantar a la Mireia i a la Júlia, són massa pesades. He perdut el compte dels clauers i dels amulets que els he arribat a fer. Des de fa bastants anys, hi ha la tradició que els petits del barri vinguin productes fets per ells a les paradetes dels seus pares al carrer Sant Pere. Però aquest any les meves germanes bessones i les amigues de l'escola han decidit vendre'ls elles soles. Fan manualitats i decoracions artesanes però, des que sóc petit a casa el meu pare em va ensenyar les habilitats de modelar les xarxes que teníem quan li sobraven del treball.

A mesura que m'he anat fent gran i he anat adquirint els conceptes de la vida m'he adonat que el futur que em ve de família no em convenç. Admiro la vida del meu pare, com a bon pescador que n'és, però no vull que el meu futur estigui ja construït i jo no hagi pogut fer res per crear-lo. Deixo els meus pensaments enlaire i torno a la vida real.

Els meus pares em criden per sopar, les meves germanes ja estaven baixant i jo les segueixo a corre cuita, em poso a menjar la verdura de la mama dels dimecres per la nit. Mentrestant, el meu pare comença amb la història de cada dia: “Que per què no vull ser pescador, que sóc una deshonra per la família, que es perdrà la llarga generació d'aquesta professió”, però jo com sempre no l'escolto i segueixo menjant. Recullo la taula i me'n vaig cap a l'habitació agafó el meu quadern i el meu llapis i m'endinso al meu món.

Surto de casa i em col·loco al meu racó de cada nit, al banc del carrer Trafalgar davant del moll de pescadors. Sempre que dibuixo sento com m'allibero de la pressió a la qual estic sotmès. Tot adolescent necessita la seva llibertat i jo l'aconsegueixo observant la nit d'aquest port, que és com casa meva. Començo a traçar lentament el vaixell que observo amb gran admiració, acompanyat d'un mar tranquil i d'una gran lluna plena que l'il·lumina. En aquell moment vaig sentir-me tan lliure que vaig arribar a la conclusió que no podia tornar a sentir-me pressionat d'aquesta manera pel meu pare, així doncs vaig decidir escapar-me de casa. Vaig

deixar-los una nota sobre el meu llit, mentre agafava tot el necessari per sobreviure fora d'aquí. Vaig agafar el primer tren que va aparèixer sense un rumb fixe.

Al cap d'uns mesos, vaig contactar amb els meus familiars i vaig dir-los que necessitava un temps. El meu pare em va dir coses inexplicables i la meva mare es va decepcionar, però ja estava decidit, jo construïria el meu futur peça per peça en el món de l'art, en especial en el de la pintura. He acabat en la millor ciutat i escola per desenvolupar la meva creativitat, París. Tot això gràcies a la beca que he rebut de la meva antiga escola, amb la qual havia pogut contactar després de la meva escapada de casa.

Per fi sóc feliç, i no hi ha res millor que això. La pintura m'omple, des que he arribat a *Beaux-Arts* de Paris, una de les escoles més prestigioses de belles arts. Només porto cinc mesos anant a classe, els companys són increïbles. Mai he sigut el típic xiquet popular de l'escola, però poc a poc noto que agafo més confiança en mi mateix i això em dóna seguretat.

No suportó a la gent amb supèrbia i la gent mal educada. Són els dos punts febles que, per mala educació, actualment practiquem moltes persones. Des que vaig entrar a ENSBA, la meva autoestima va pujar molt. M'agradaven molt les classes de la professora Maelynn. La seva expressió en la pintura és magnífica, hi ha molt de sentiment, i és impressionat. Ella, en concret, m'ha ensenyat les tècniques de pintura de totes les èpoques. Tot alumne té queixes dels professors, però aquí cap d'ells m'ha decepcionat. He après molt sobre el món de l'art. Sincerament m'he integrat, això sí, no tot són floretes, com tot s'ha de treballar i estudiar perquè surtin bons resultat. Deixo de pensar en tot el que ha passat i em concentro en la classe de la Maelynn, giro el cap i observo a l'Adilene. Ella és morena, amb els ulls verds i una cara de somni. La mandíbula rodona amb unes petites galtes i uns llavis que en mirar-los donaven ganes de menjar-se'ls, en resum és perfecta. Des del primer moment que vaig arribar aquí em va tractar genial i m'ha ajudat en tot el que ha pogut.

“Biel! De seguida vaig”, li responc, em poso a caminar pel mig de la casa i per fi la trobo. Mentre l'escolto reflexiono, alhora em poso nerviós, no sé què respondre

davant d'aquest assumpte i davant d'aquesta situació. L'Adeline sempre m'insisteix que haig de tornar a contactar amb la meva família, la vol conèixer abans que ens casem. I sí, l'Adeline i jo som parella des de fa tres anys, des del primer moment que la vaig veure recolzada a la porta del vestíbul de l'escola sabia que passaria la resta de la meva existència al seu costat. En aquests tres anys han passat moltes coses. Ja tinc 25 anys i ja fa gairebé uns set anys que no estic amb contacte amb la meva família. Els trobo a faltar i cada cop em plantejo més sovint l'opció de tornar a Tarragona. Ara mateix l'Adeline i jo hem acabat la carrera de pintura de belles arts i estem plantejant-nos la possibilitat d'obrir una escola de pintura.

Segueixo parlant amb l'Adeline fins que de sobte sona el telèfon, ens mirem, l'agafo i en un tres i no res l'expressió de la meva cara canvia. La Mireia i la Júlia han patit un accident en el vaixell del pare, m'explica la meva mare. No m'ho puc creure i no la deixo acabar de parlar. L'Adeline no entén res del que esta succeint, ràpidament li explico i, en un obrir i tancar d'ulls, ja esperava la sortida de l'avió amb direcció cap a Barcelona, per després anar cap a Tarragona.

Fa fred, i els nervis em comencen a envair. M'acaben de cridar, mare meva encara no em crec que estigui aquí. Després de cinc llargs anys d'estudi i d'esforços torno a sentir el color i la llum del port, el meu port. Torno a sentir l'enyorança del meu port. El color clar i la llum d'un dia radiant, amb uns núvols nítids i blancs com el cotó i també l'olor que hi arriba del mar portat pels grans vaixells i pels vaixells pesquers que entren i surten del port.

Sílvia Redecillas Herrería

Col·legi Mare de Déu del Carme

Av. Estanislau Figueres, 31

43002 Tarragona

*Reunits el dia 16 de juny de 2015 a la biblioteca de la Inspecció dels ST del Departament d'Ensenyament a Tarragona els membres del jurat del II Premi de narrativa curta Port de Tarragona... acorda concedir, per unanimitat, el **segon premi** a l'obra titulada **Teràpia marina** que, oberta la plica, correspon a **Ariadna Comabella Costa**.*

Teràpia marina

Ara que s'hi trobava, estava més calmada, més serena. L'efecte de moviment de les onades feia que veiés les coses des d'una altra perspectiva, com si deixés enrere els records que inundaven el seu cap.

Es trobava asseguda enmig del passeig marítim, tot observant l'aigua. No sabia molt bé com hi havia arribat però havia fet tantes vegades aquell camí, que el seu subconscient se'l devia saber de memòria.

Havia estat en moltes ciutats on hi havia ports i platges amb motiu de la seva feina. Treballava com a corresponsal d'una cadena de televisió i sovint viatjava per cobrir altres notícies. Era un canal força modest i sovint els obligava a anar de bòlit. Tot i haver viatjat tant, no havia conegut cap port com aquell. L'olor a sal, la calma, les petites embarcacions, els bars típics... construïen un paisatge únic i pintoresc, com si fos un bonic quadre amb tonalitats molt ben combinades.

Sense voler-ho, el cap continuava funcionant. Tot i així, ja no donava voltes a tota la feina que havia de fer en tornar a casa, ni a l'imbècil del Toni, ni al fet que el seu fill havia quedat amb una noia a soles... Només era capaç de pensar en tots aquells moments de la seva vida que havia viscut allà. Si es tractés d'una pel·lícula podríem apreciar com anava recordant en forma de flashbacks.

Podríem veure, en primer lloc, com anava a pescar amb el seu pare quan tenia 3 anys. Si bé la barqueta no era massa gran, sempre tornaven a casa amb un parell de peces i la mare les cuinava com només ella sabia fer per donar lloc a un àpat deliciós.

També podríem ser partícips del seu primer petó que va donar al costat dels «tinglados». No havia estat el seu millor petó però sí que havia quedat marcat en el fons del seu cor.

Poc a poc, aquesta imatge s'anava diluint i n'apareixien d'altres on hi sortien el Marc i la Cris, a la platja fins a altes hores de la nit, comprant lllaminadures a Can Maties, fent un gelat mentre miraven com partien els mariners... O d'altres amb el

seu fill: dels seus primers passejos, la palma a l'Església, l'arribada de la torxa per Carnaval, primers toms amb la bici...

Tot rememorant, li caigué una llagrimeta. No acostumava a passar-li això però necessitava desfogar-se. Era conscient que possiblement aquell era l'únic moment en que podia deixar fluir lliurement els seus pensaments, en la solitud de la nit. Però va decidir llevar-se i iniciar la seva tasca.

Es posà la motxilla a l'esquena, revisà que portés les claus i anà cap al moll. Allà, hi havia la seva fidel amiga: la Tecla. Ella, que l'havia ajudada en els pitjors moments i amb la qual també havia compartit els millors records.

Estava preparada per començar. Sabia que no seria fàcil i que voldria plorar o fins i tot, aplaçar-ho, però ho havia de fer. Havia de ser forta per ell, per tot el que havia fet per ella. I perquè li ho havia promès.

Així doncs, tragué la corda marronosa i mig podrida que unia la tristesa amb la llibertat. El procés era mecànic. Una vegada treta, dirigia una mica la barca per tal de no donar cap cop a la resta. Més tard, es deixava endur per les palpitations del mar i les direccions que prenien.

Una mitja hora més tard, es trobava força allunyada de la ciutat. Allà, l'envoltava aquella brisa marina que tant la fascinava i que la treia de tots els seus pensaments negatius. Tot i així, no sabia com començar a acomiadar-se. Però ho intentà.

-Ei bonic. Doncs aquí estem. La Tecla, tu i jo. Com solíem fer fa dos, quatre, set, deu anys... Ja saps que odio dir adéu a les persones i sobretot odio anar als tanatoris, les converses alienes i estúpides que s'hi creen i el fet de veure gent que fingeix estar molt preocupada per tu quan realment fa deu mesos que no et truquen. Sé que tu m'entens, que tu també odiaves tots aquests convencionalismes de la societat. Suposo que és per això que ets tan important per a mi i t'estimo tant, perquè ens entenem, perquè m'has estimat com han fet pocs. Recordes aquell dia que vam decidir acampar al mig de la platja, fingint que érem invisibles? O quan anàvem a pescar i tornàvem al cap de cinc hores tots cremats? Has estat, ets i seràs part de la meva vida. Sé que no solia dir-t'ho tant com t'hagués agradat però t'estimo, amb tota la meva ànima. I no vull que hakis marxat. Encara no ho he assumit i en sóc

conscient. No puc creure, en sóc incapaç, que no tornaré a tocar el teu cabell, a veure com els teus ulls em fulminen i em desfan, a abraçar-me a tu durant les nits de malsons, a pescar i passejar durant els diumenges... No ho vull creure!

Volia donar-te les gràcies per ser molt més que un exemple de vida. Per demostrar-me que si vols, pots. Per animar-me en els mals moments i per estar allà sempre, per mi, per nosaltres. Per demostrar-me que els petits problemes de cada dia es resolen si els mires de forma positiva i amb un somriure i que no tenen res a veure amb els grans problemes. Per ensenyar-me a estimar, a demostrar-ho i a permetre'm el luxe de fer-ho. Per ser un cant a la vida, a aprofitar-la i a no viure enfadat.

Que gràcies a tu sé que el món és injust massa sovint, però que amb algú al costat aquestes injustícies es tornen oportunitats per aprendre, per buscar raons per viure més intensament o per saber qui val o no la pena.

També, per ensenyar-me que no he de preguntar el per què de les coses, que passen perquè sí. Que sàpigues que m'encanta aquesta frase que deies : «Quan creus que saps totes les respostes va l'Univers i et canvia totes les preguntes» i és realment certa. Ara que ho teníem tot i que creïem que podíem ser feliços, ens hem hagut de separar.

Bé, em queden moltes coses per dir-te però no acabaria mai. Tal i com et vaig prometre, escriuré cada dia de la meva vida, fins que mori, un diari on t'explicaré tot allò que m'ha ensenyat la vida i quan ens retrobem, t'ho explicaré.

No sé on pares però sé que ets feliç i que sabràs ensenyar als altres a ser-ho.

Gràcies per tot, T'estimo infinitament.

Ràpidament, s'apoderà un silenci d'aquells que no molesten i que fan pensar. Ho havia aconseguit, no havia plorat durant el comiat. Això sí, només acabar, començaren a rajar llàgrimes tan pures que es barrejaven com si res amb l'aigua del mar, com si haguessin estat destinades a fer-ho, com si haguessin estat molt temps sense veure's i es retrobessin al mar.

Ara que se n'havia acomiadat va decidir tirar les cendres al mar. El vent era agradable i la calmava després de les emocions viscudes les últimes setmanes.

Ho havia fet com ell volia. Sense aglomeracions, sense tristor i expressant tot allò que sentien. I al mar! Aquells últims mesos per culpa del maleït càncer no havia pogut banyar-s'hi, ni fer submarinisme, ni anar pescar. De fet, gairebé no podia ni estar amb ella. Havia patit molt però sempre veia la cara positiva de la malaltia i de la vida. Ell deia que el càncer era un nou company de vida i no pas el seu enemic.

Quan acabà de pensar en tot això, va adonar-se que gairebé era de dia. El sol despuntava al seu costat i hi havia un petit focus de color ataronjat. Sempre li havia agradat veure com es ponía i es llevava el dia. Ho va entendre com un senyal del destí. Un senyal que indicava que a partir d'ara tot aniria bé, que naixia una nova oportunitat per començar, per tornar a viure i sentir.

Així doncs, es dirigí lentament cap al Serrallo. Aparcà la barqueta, comprà el pa i el diari i demanà un cafè, tot observant com, a poc a poc, anava avançant el dia.

I, de sobte, com si fos un senyal diví, va adonar-se que no podia continuar tan preocupada per tot, sense viure realment la vida, que els problemes només tenien importància i l'angoixaven si ella els deixava fer-ho. Va decidir que canviaria la seva vida, que deixaria d'amoïnar-se tant pels problemes quotidians, pels diners, pel seu fill, per la feina... Que el seu màxim objectiu seria ser feliç, ensenyar tot el que havia après al seu petit (que ja no era tan petit) i que s'asseguraria que ell ho fos però, sobretot, que sabés apreciar-ho. Ella es menjaria el món! I, per què no podria fer-ho? Ja tenia el no per resposta i posseïa la voluntat de fer-ho. Res l'aturaria.

I així és com el mar, el port, el Serrallo i la platja havien canviat la seva vida. Aquesta tranquil·litat que creaven seria el seu mètode d'escapament quan les coses no anessin com ella desitjava i sabia que sempre que ho volgués aquesta blavor l'acolliria com si es tractés de la seva pròpia casa. I, aquesta, fills meus, és una història de superació i un exemple de com, amb voluntat, les coses poden anar com un desitja.

Ariadna Comabella Costa

Institut Francesc Vidal i Barraquer
Rambla del President Companys, 3
43005 Tarragona

*Reunits el dia 16 de juny de 2015 a la biblioteca de la Inspecció dels ST del Departament d'Ensenyament a Tarragona els membres del jurat del II Premi de narrativa curta Port de Tarragona... acorda concedir, per unanimitat, el **tercer premi** a l'obra titulada **Sense maquillatge** que, oberta la plica, correspon a **Elisa María Wagner Parra**.*

Sense maquillatge

El telèfon sonava, l'agent de policia Garcia arriba al seu escriptori amb una taca de cafè a la camisa blanca a causa de la corredissa per no perdre la trucada. Despenja, a temps, l'auricular d'aquell aparell dels anys seixanta i hi sent una veu femenina a l'altra banda d'aquest. La respiració de la noia és nerviosa i només entén algunes paraules. Pot deduir que es tracta d'un assassinat a la Cala de la Roca Plana, una zona difícil ja que només s'hi pot accedir a peu des de la Móra o a través del Bosc de la Marquesa. L'agent espera que la noia es tranquil·litzi per preguntar-li més informació. Mentrestant, una unitat es prepara per anar al lloc dels fets.

A l'arribar a la cala, ja s'havien agrupat un munt de curiosos al voltant del cos sense vida. En Garcia es dirigeix a la noia amb qui havia parlat minuts abans, la reconeix perquè està apartada de l'aglomeració de gent, ja l'havia vista durant massa temps, aquella imatge. Mentre es precinta tot l'escenari amb cinta groga, uns altres agents van prenent declaració als testimonis, qualsevol detall pot ser útil per avançar en la investigació.

La Júlia és una noia jove, va vestida amb una samarreta de tirants blau cel, uns pantalons curts negres amb una franja vermella als costats i unes vambes que ara són marrons a causa del fang per la pluja de la nit anterior, a la mà dreta duu el mòbil i uns auriculars que l'envolten.

—Bon dia, senyoreta. Quin és el seu nom? —li pregunta amablement l'agent.

—Júlia. No és pas un bon dia, senyor... —contesta ella.

—Garcia, sóc qui l'ha atesa per telèfon.

—Garcia... —es queda callada.

—Expliqui'm, si us plau, per què es trobava aquí aquest matí, Júlia.

—Estic de vacances al càmping d'aquí al costat, a la Móra, i cada matí m'agrada sortir a córrer. M'he llevat a les set perquè la temperatura és molt agradable i, després

d'una hora, he arribat aquí. Uns amics m'han dit que aquesta platja normalment és nudista i, com que a mi no m'agrada això i no hi havia ningú, vaja, ningú...

—Segueixi, si us plau...

—Doncs, com que des de dalt de la roca no es veia ningú, he baixat i llavors l'he vist. Primer em pensava que estava dormint, hi ha gent que li agrada fer-ho a la intempèrie, sap? —en Garcia assenteix amb el cap—. Però m'ha estranyat que no tingués res al seu voltant, ni tan sols una tovallola. No m'hi he acostat gaire, he anat directament a refrescar-me una mica i és, quan tornava, que he vist una taca vermella amagada a uns metres del cos. M'hi he acostat per veure si estava bé i m'he quedat pàl·lida. I ràpidament li he trucat -diu la Júlia sense voler mirar la zona precintada.

—Garcia! —crida un policia—. Vingui!

—Perdoni, Júlia, si vol pot anar a veure el psicòleg, està al camí que porta a la carretera, dins l'ambulància, només cal que pugi per aquest sender.

—Gràcies.

Mentre la Júlia segueix les instruccions de l'agent, aquest s'apropa al lloc dels fets. El policia que l'ha cridat li lliura les declaracions de la resta de testimonis. El noi deuria tenir uns vint-i-cinc anys, només tenia un raig de sang, ja seca, que li queia de la boca fins al coll. Anava ben vestit, com si hagués passat la nit en una festa, portava unes vambes noves, pantalons texans foscos i una camisa grisa una mica desbotonada, tacada, també, de sang seca. La seva pell era molt morena, això feia ressortir una estranya franja més pàl·lida en un dels seus canells. Un rellotge? No, en portava un a l'altra banda, de color taronja, molt cridaner. De sobte li ve al cap la polsera blava que portava la Júlia, va corrents a buscar-la.

—Perdoni, em permet veure el seu canell? —li pregunta l'agent.

—És clar —respon ella sortint de l'ambulància. S'adona que mira la polsera —Ens la donen a tots els clients del càmping, serveix per identificar-nos com a tals i poder tenir accés a la piscina.

—Ah, d'acord —ara ja sap que la víctima n'era client.

Quan torna a seure per parlar amb el psicòleg, un trosset de plàstic es desenganxa de la sola de la sabata, el mateix tipus de plàstic de la polsera. En Garcia l'agafa i l'introdueix dins una bosseta de proves. A uns metres del cos, amagat entre les roques i sota d'un munt de pinassa i fang trepitjats, entreveu el mateix tipus de plàstic, excepte el trosset que ja tenia com a prova. Ho guarda tot junt.

—Disculpi un altre cop, voldria prendre-li declaració d'ahir a la nit —diu, ja, amb un to més seriós.

—Tot el que calgui.

La Júlia havia passat tota la nit al bar, va conèixer un grup de nois i noies de la seva edat i hi van estar prenent unes copes i parlant de tot una mica. Ella va haver de marxar abans que la resta perquè la seva germana ja estava cansada de ballar amb l'equip d'animadors infantil i els seus pares estaven amb uns amics jugant una partida de billar.

—Així que ja coneixia la víctima?

—Era un dels nois d'ahir, però no m'ha donat temps de dir-li-ho, el seu company l'ha cridat —contesta donant-se importància.

—Sap el seu nom? —pregunta, alegrant-se per haver trobat més pistes, alhora que una mica dubtós per les declaracions de la Júlia.

—John.

Un parell de policies arriben a recepció. Una família espera per enregistrar-s'hi, l'únic recepcionista està atabalat ja que és l'hora de dinar i el que vol fer és marxar a la guingueta amb la seva colla. Atén ràpidament els agents que li pregunten pel noi. Estava allotjat a la parcel·la E6, en una caravana. Al costat d'una Burstner Holiday, un parell de joves pengen les tovalloles xopes a la barana. No havien vist en John des de la nit anterior, uns minuts després que marxés la noia nova amb la seva germana, però hi havia un parell de gots sobre la taula que no sabien de qui eren. Els agafen per analitzar-ne el contingut i les empremtes. Abans, però, de guardar el líquid, un dels dos agents reconeix l'olor que desprèn un dels dos gots, és una substància que agreuja la condició d'aquell que pateixi algun tipus de malaltia en l'aparell digestiu. Un dels amics de la víctima deixa anar que en John patia una úlcera d'estómac molt greu i

que, per aquesta raó, no prenia mai cap tipus de beguda alcohòlica, ni fumava. A la part de la taula on havia estat l'altre got, hi troben un tovalló amb restes de pintallavis.

No passen ni cinc minuts i l'agent Garcia ja s'ha assabentat de la malaltia de la víctima. La sang seca que sortia de la boca explicava un dels símptomes que causa una úlcera gàstrica.

—Queda detinguda. Té dret a guardar silenci. Qualsevol cosa que digui es podrà utilitzar en contra seu davant d'un tribunal. Té dret a designar un advocat. Si no en pot pagar cap, se n'hi assignarà un d'ofici -els llavis de la Júlia encara presenten una suau tonalitat, sap d'aquest tema, ja que la barra de llavis Color Riche Mate 130 de L'Oreal és la mateixa que fa servir la seva dona els dies de festa.

Els policies havien anat al seu bungalow. A l'armariet dels cosmètics, hi havia un potet amb comptagotes. Efectivament, feia la mateixa olor que el líquid que contenia el got de la parcel·la d'en John. Però, a la Júlia, li feia un efecte diferent. Aquesta substància, amb components etílics, era un tranquil·litzant per poder dormir.

En ficar al llit la seva germana, els seus pares van entrar i, directament, van anar a dormir. En John trucà a la porta, ella sortí a veure'l, van fer un tomb fins arribar a la parcel·la E6. La Júlia duia a sobre les gotes per poder prendre-se-les allà. Va diluir-les en aigua i s'encengué un cigarret. Per equivocació, el noi va beure de l'aigua amb gotes. Ella va haver de marxar ràpid perquè, al matí següent, sortiria a córrer. En John la va acompanyar i seguí fins a la platja per veure la gran lluna plena, que il·luminava petites barques de pesca. Li va agafar son i s'estirà a la sorra, ràpidament, els símptomes es van anar notant. No podia moure's, vomitava sang i se sentia molt dèbil. La falta d'assistència mèdica va provocar-li la mort. Resulta que la Júlia, abans de trucar a la policia, li va treure la polsera perquè no el relacionessin amb el càmping, i l'amagà on, hores despès, en Garcia l'havia trobada. Se'n sentia culpable perquè havia estat l'última en veure'l amb vida.

Elisa María Wagner Parra

Institut Antoni de Martí i Franquès
carrer Enric d'Ossó, 3
43005 Tarragona

*Reunits el dia 16 de juny de 2015 a la biblioteca de la Inspecció dels ST del Departament d'Ensenyament a Tarragona els membres del jurat del II Premi de narrativa curta Port de Tarragona... acorda concedir, per unanimitat, el **quart premi** a l'obra titulada **A la vora del mar** que, oberta la plica, correspon a **Mireia Oncins de Mota Barbosa**.*

A la vora del mar

M'agradaria explicar-te la meva història. No és fantàstica però per a mi és molt especial. El meu nom és Maricel i visc al costat del Port de Tarragona.

El meu pare, en Santiago, un valent mariner gallec de les aigües atlàntiques; i la meva mare, la Júlia, una dona catalana que es dedica a cosir xarxes de pesca trencades i a vendre-les a la seva botiga, es van conèixer al port de Tarragona. Va ser un amor a primera vista. Ell va trucar a la porta i quan va sentir aquella veu tan melòdica dient “Passi siusplau” ja va quedar meravellat al primer instant. Segons més tard, quan li va lliurar la seva xarxa perquè la reparés, les seves mans es van fregar suaument. Va ser només per uns instants, però van ser suficients perquè la càlida pell d'ambdós entrés en contacte d'una manera màgica. Després d'aquella trobada, van quedar cada tarda al port, on ella el portava a casa seva, sopaven peix fresc i reien fins a altes hores de la nit.

Dos anys després, vaig néixer jo. Van pensar molt de temps en el meu nom, volien que simbolitzés aquella unió que hi havia entre ells, la passió i la professió que els havia connectat. Passats dies, setmanes i mesos, van trobar el nom perfecte i el que segueixo tenint amb molt de gust: Maricel. És un nom preciós i molt assenyat perquè barreja el mar i el cel, amb un punt d'unió, l'horitzó.

Visc amb la meva mare en una petita casa de poble al Carrer de l'Espinac, al barri del Serrallo a Tarragona. El meu pare ve sovint, quan acaba una de les seves rutes, i ens porta peix fresc, si n'ha pescat recentment, petxines i estrelles de mar que diu que li recorden a nosaltres, precioses i úniques i d'altres petits tresors que troba als seus viatges. A les tardes d'hivern, quan no sortim a passejar pel port, la meva mare m'explica històries del mar i dels molls i jo l'escolto atentament perquè sempre són contes molt curiosos i entretinguts.

Una d'aquelles tardes de vent, pluja i molt de fred, érem les dues a casa. Jo estava molt trista perquè a vegades trobo molt a faltar el meu pare i sento que en de-

terminades coses només m'entén ell. La Júlia volia animar-me i em va explicar un conte per desvelar la història del perquè de l'escultura del cavallet de mar:

“Els cavalls de mar

Diuen que una vegada, un grup de mariners que viatjava en un gran vaixell mercant amb molta mercaderia va naufragar. Els mariners, embotits dins dels bots salvavides, estaven desolats i perduts sense saber el camí de tornada. De sobte, com si fos un miracle, van emergir del fons de l'aigua centenars de cavallets de mar que van portar els bots a terra ferma. Aquells homes, admirats pel fet, van explicar-ho a l'Associació de Pescadors de Tarragona, l'APT. Quan les xarxes socials van saber la notícia, hi van haver diverses interpretacions: que si tot era una farsa, que si era un fet sorprenent... Els submarinistes, per altra banda, van voler descobrir les restes del buc i aprofitar-ne el contingut que s'havia perdut en l'incident. Després de pensar-s'ho molt, l'alcalde va donar-los el permís per construir una estatua en

honor a aquells petits invertebrats. Van construir un cavall marí, un submarinista i una àncora sobre una roca al Moll de Llevant.”

Que la mare em narri contes em fa sentir millor. Sobretot en aquells moments en què em sento sola. A vegades, vaig pel port amb bicicleta. M’he fixat que hi ha molts gats. Per explicar-me el per què d’aquest fet, la mare també té una història al voltant del Far de la Banya.

“L’amor pels gats

Des dels inicis del Segle XIV, amb l’expansió de la Pesta per Catalunya, els mariners sempre han tingut molta cura dels gats. La raó és la següent: els tripulants dels vaixells eren els més afectats per la malaltia ja que les rates, principals transmissores, s’allotjaven als rebosts i rosegaven tot el que podien. Des de la saliva de les rates, el bacteri “Yersinia Pestis” antigament conegut com “Pasteurella Pestis”, entrava al cos de les persones i provocava uns mals irremeiables. Els homes de mar, bloquejats amb el problema i fent-se idees errònies sobre el per què d’aquell càstig, van decidir atreure tots els gats del voltant perquè es mengessin les rates i, així d’alguna manera, disminuiria la plaga.

Com que en el passat van ajudar a empassar millor la Pesta, la gent els donava de menjar perquè pensava que portava sort. Per això, a l’actualitat, encara hi ha de-

senes de gats pel port tarragoní gràcies a què algunes persones continuen estimant aquests misteriosos éssers.”

Una tarda-nit en la que passejava a la vora del mar sense rumb, només rumiant i disfrutant de les aromes salines i el suau colpeig de les ones, vaig entreveure a la llum dels fanals una construcció d'un rellotge. Era d'alçada mitjana. Al principi només em vaig apropar per veure l'hora que era i saber si havia de tornar a casa o encara em podia quedar una mica més, però, quan ja estava al costat, vaig veure que al cantó dret del cub on hi havia el rellotge hi havia un mapa: un mosaic del mapa mundi. Era diferent de tots els altres perquè hi estaven dibuixades totes les rutes dels navegants d'aigua salada. Així vaig poder saber, aproximadament, on es localitzava el meu pare perquè també hi posava el temps que trigava a arribar al destí cada tipus de vaixell. Aquella nit vaig dormir molt més tranquil·la i segura, com si el bressol de la Terra m'estigués acollint entre els seus braços, perquè cada vegada faltaven menys dies per l'arribada d'en Santiago, el mariner més valent de tots els temps.

El dia següent, dissabte, vaig rebre'l amb alegria. En despertar, vaig obrir els ulls i vaig inspirar plenament per omplir els pulmons d'oxigen. Aquell matí, per variar i després de fer un petó de bon dia a la mare, vaig sortir de casa a passejar i observar les gavines i els iots ancorats a la riba del mar Mediterrani. Caminant i caminant, vaig trobar un iot decorat amb ànecs i gallines de fusta a la proa. Vaig pensar que el propietari seria un artista. Encuriosida, vaig acostar-me més per mirar per la finestra. Hi havia una noia d'uns vint anys llegint una novel·la. Duia ulleres i el cabell recollit en un monyo rebel, ja que el seu cabell arrissat volia descobrir món més enllà de les orelles. Els seus ulls eren blaus com el cel en un dia sense núvols ni boira, el nas arremangat i els llavis de color cirera. En un intent d'atansar-me, vaig ensopegar i vaig caure cap enrere provocant un sorollós terrabastall i donant-me un fort cop al clatell. La xiqueta va sortir i em va ajudar a aixecar-me. Semblava estrangera perquè quan parlava català tenia un accent molt particular. Em va estirar al llit del seu iot i em va aplicar fred, glaçons de gel dins d'una bosseta coberta amb un drap. En una temptativa, en va, de parlar amb mi em va dir:

—Et trobes millor? Vols prendre alguna cosa?

Estava tant avergonyida que no gosava mirar-la a la cara perquè la tenia roja com un tomàquet! En fi, es veu que no estic preparada per ser espia... Segons després d'aquesta confessió amb mi mateixa, vaig respondre-li amb un fil de veu:

—Sí, em trobo millor. I no vull res, gràcies.

M'anava a aixecar per tornar a casa i oblidar aquell dia que em semblava esplèndid quan em va tallar el pas.

—No, encara has de reposar. Em dic Aliet i sóc holandesa. M'agrada viatjar i solc utilitzar aquesta ruta perquè m'encanta el Mar Mediterrani i l'ambient que s'hi respira. Aquest cop, però, no hi vinc per vacances, tinc un petit problema. Les cordes de les veles se m'han trencat i en necessito unes de noves. Que coneixes alguna botiga de productes de mariners o d'apassionats pel mar, com jo?

La veritat és que, després de recuperar-me de l'ensurt, vaig veure a Aliet amb uns altres ulls. Amb un somriure li vaig contestar que coneixia el lloc perfecte.

La meva mare estava molt contenta. No solia veure gent jove interessada pel món marí. Quan va haver comprat tot el que necessitava i algunes decoracions de les quals s'havia enamorat i volia afegir al capó de l'iot, la vaig convidar a casa a sopar. Era una noia realment fantàstica. Així va ser com va sorgir l'amistat entre Aliet i Maricel. Es veu que aquesta botiga uneix les persones!

Durant els dies que va passar al port, vaig aprendre molt sobre la cultura i la vida a Holanda. Em va ensenyar fotografies, vaig tastar menjars típics d'allí cuinats per ella, vam cantar cançons en holandès (tot i que jo només taral·lejava)...

Ara estava distreta d'aquells pensaments foscos que m'envoltaven; abans quan pensava en possibles desastres que li podien passar al pare: naufragis imminents, falta de combustible i, per tant, que el vaixell deixés de navegar i es quedés al mig del no-res sense cap via de comunicació per ser rescatat... Abans d'anar a dormir i després de despertar-me i de sortir del llit, mirava per la finestra i intentava trobar la fi d'aquella línia d'horitzó tant simple i enigmàtica. Sabia que tornaria aviat, com ho feia sempre.

Un vespre, jugant a les cartes amb l'Aliet i la Júlia al iot, vam sentir uns aletejos descontrolats de gavines. Vam sortir a fora i sí, teníem tota la raó. Aquelles aus tant marines s'anaven acumulant sobre les roques de la platja. Allò significava que havien estat atretes pel menjar, peix fresc portat pels pescadors. Va sonar una sirena que avisava que un vaixell arribava per ancorar-se. La silueta d'aquella embarcació m'era molt familiar... Pare! Era ell! Per fi havia tornat i sense les mans buides!

L'Aliet va tornar a Holanda, però em va prometre que quan em sentís sola o simplement volgués divertir-me amb una amiga tornaria al port. Em va donar el seu número de telèfon per si de cas i la seva adreça perquè pogués escriure-li cartes explicant-li el dia a dia i les notícies del Mediterrani. Ella, a canvi, m'enviaria receptes holandeses, cançons, poemes i fotografies dels molins, de les vaques, dels ciclistes i dels rius i llacs que donen un toc de blau transparent als extensos i verds prats.

Vaig aprofitar molt el temps que el pare va estar a casa abans d'emprendre una nova ruta. Les tardes més càlides, quan el sol era més sufocant, anàvem tots dos a la cafeteria del nostre carrer i preniem un bon gelat de maduixa, xocolata i llimona acabat de sortir del congelador. Feiem rutes per la costa de les platges de Tarragona amb bicicleta. Abans d'anar a dormir, sempre m'explicava acudits dels seus viatges per alta mar perquè sempre n'hi havia, tant aventurers, com còmics, com terrorífics, però sempre n'hi havia.

És tant bo quan estem tots tres junts a casa!

(Les imatges són tretes del Google Maps.)

Mireia Oncins da Mota Barbosa

Institut de Vila-seca

Av. de l'Alcalde Pere Molas, 24

43480 Vila-seca

*Reunits el dia 16 de juny de 2015 a la biblioteca de la Inspecció dels ST del Departament d'Ensenyament a Tarragona els membres del jurat del II Premi de narrativa curta Port de Tarragona... acorda concedir, per unanimitat, el **cinquè premi** a l'obra titulada **Cercant un premi invisible** que, oberta la plica, correspon a **Chaimae Bouzalhad el Ajjali**.*

Cercant un premi invisible

Cada dimecres després del pati era un avorriment per a la gran majoria d'alumnes de la meva classe. Tot just quan sonava el timbre, alguns dels meus companys corrien alterats i s'amagaven de vegades en qualsevol lloc per saltar-se l'avorrida classe d'història. Literalment.

Per què mentir? Jo era l'única que ho feia, no m'agradava la història i encara que em demanéssiu un motiu no sabia què dir. És com si et preguntéssis si existeix algun ésser viu a part de nosaltres. En totes les classes de la senyoreta Puig alguns s'adormien gràcies a una força sobrenatural, d'altres aprofitaven per fer els deures de la classe següent i el deu per cent de la gent restant prestava una mica d'atenció.

Avui, per exemple, m'he assegut en el lloc de sempre (al costat de la finestra) i mentre la professora parlava he anat captant paraules com ara: comerç a Tarragona del segle XIV, vaixells de 1340... Malauradament ja m'havia perdut en els meus pensaments i no me'n vaig adornar fins que la campana va tocar. Mentre recollia les meves coses i les guardava en la motxilla vaig veure uns senyals de reüll.

—Podries venir un moment? —em va dir mentre s'asseia en el seu lloc. Vaig mirar al meu voltant i segons després la classe havia quedat deserta. —Em preocupes molt, sempre suspens els meus exàmens i pel que he vist només et queda història. Què és el que no t'agrada?

M'ho vaig pensar uns quants segons abans de contestar-li. —Suposo que és perquè no és el que més m'agrada. —vaig dir-li mentre em gratava els cabells. Em va mirar sorpresa per la meva resposta i seguidament va estendre el braç perquè marxés. Mentre em dirigia a la porta de l'aula per obrir-la va murmurar:

—Trobaré una solució per al teu problema.

2 dies després.

Em vaig quedar muda en veure tanta bellesa. L'aigua del mar semblava un quadre amb moltes pinzellades aleatòries de diferents tons de blau. El sol s'encongia i

amagava el seu cap deixant un cel ataronjat. El so de les botzines indicava l'hora de replegar provocant que totes les barques de pesca s'apropessin al port de Tarragona. Centenars de passos se sentien ara, cada treballador o mariner sabia ben bé què havia de fer. Alguns romanien quietes mentre xerraven entre ells o fumaven. Els seus rostres s'il·luminaven amb un gran somriure, estava clar que els agradava el que feien.

Una lleugera brisa va fer que els meus cabells es gronxessin i a poc a poc vaig començar a sentir com el fred de la nit travessava el meu jersei. Vaig haver d'abraçar-me per escalfar un mica el meu cos. Seguidament, vaig treure el telèfon mòbil i vaig observar la meva amiga mentre llegia el missatge que m'havia arribat feia unes quantes hores: “*Vine al port de Tarragona si un gran premi vols guanyar.*”

Ara la pregunta és, com hem arribat fins aquí? A la meva amiga i a mi sempre ens ha agradat investigar i trobar pistes com si fóssim *Sherlock Holmes*. Moltes vegades hem arribat a resoldre alguns casos, com ara trobar les meves claus.- vaig somriure en recordar-ho.

—Encara no entenc com hem arribat a creure aquest missatge. —Va comentar la Carla, mentre em mostrava un rostre avorrit.

—No ho sé, amiga meva, però jo faré el possible per trobar-ho.

El sol ja s'havia amagat completament i ara la lluna era la que il·luminava el cel fosc. Les ones del mar augmentaven de grandària, tot provocant un so molt agradable i pacífic. Segons després el telèfon ens va interrompre un altre cop i aquesta vegada enviant-nos un missatge a les dues. La fotografia que mostrava la pantalla del mòbil es podria veure perfectament un passeig molt llarg i ampli, un gran grapat de cotó penjat al cel clar i a l'esquerra de la imatge es podia observar l'infinit oceà.

—Això és una pista! —va cridar alterada la meva amiga—. I tant que és una pista! —va dir un altre cop. Vam observar la foto intentant descobrir qualsevol cosa que ens pogués ajudar.

—On creus que es troba aquest lloc? —em va dir mentre feia gestos pensatius.

—Deu ser per aquí, o sigui al port tarragoní. Per què no li preguntem a algú?

Vam observar el nostre voltant fins a veure una anciana que s'acostava a la zona on estàvem nosaltres:

—Perdoni, ens podria fer un favor? —va dir-li la meva amiga amb un gran somriure als llavis. La dona gran ens va observar de cap a peus i finalment va assentir amb el cap.

—Què puc fer per vosaltres? —La Clara li va mostrar la imatge demanant-li la seva localització—. Aquest és el **Passeig de l'Escullera**.

—Moltes gràcies. —vam contestar a la vegada.

Minuts després ja ens trobàvem en el Passeig de l'Escullera i evidentment es veia molt més bonic que la foto. Els fanals il·luminaven molt bé aquella zona. Seguidament els nostres telèfons van vibrar notificant un missatge:

“Apropeu-vos al fanal que teniu al davant i agafeu el cartell hi ha penjat.”

—Aquesta persona ens està seguint, veritat? —vaig dir-li a la meva amiga una mica amoinada.

—Jo crec que ens ha estat observant des del primer moment, però si volgués alguna cosa de nosaltres, ja ens n'hauríem adonat abans, així que no et preocupis. —Seguidament em va somriure—. Anem a per al cartell?

Tal com deia en el missatge, el cartell es trobava davant nostre. Era bastant gran i es podien llegir perfectament els números 1860-1864. Estava clar que es tractava d'alguna data i crec que la meva amiga també va pensar el mateix.

—Què voldran dir aquests números? —li vaig preguntar en aquell moment.

Ella em va observar una estona pensativa i finalment va somriure com si tingués la resposta:

—Pot ser el naixement d'algú o la construcció d'algun edifici o escultura, no creus? —La vaig mirar orgullosa per la seva conclusió.

—Un naixement? Una persona que va durar quatre anys viva no crec que tingui gaire importància, no creus? Vull dir, no crec que en quatre anys hagi fet història.

—Jo també penso el mateix, deu ser la construcció d'algun lloc. Però ara hem de descobrir on es troba.

Potser ara és quan m'he de penedir per no haver fet cas a la classe d'història del divendres. Encara recordava algunes paraules relacionades amb el port de Tarragona, però no tenia suficient per trobar el lloc que estàvem buscant. La meva amiga i jo vam arribar a decidir-nos en tornar l'endemà, ja que s'havia fet fosc.

Aquella nit no vaig poder dormir, ja que vaig decidir posar-me a buscar informació sobre aquelles dates. Tenia la pista que aquell lloc, monument, escultura o el que fos es trobava a Tarragona, però ara havia d'esbrinar on exactament. Em vaig

llegir i rellegir tot el tema nou del llibre d'història i no vaig trobar res que m'ajudés. Internet era l'última opció que tenia, així que vaig decidir aprofitar-la. Hi havia una gran quantitat d'informació sobre el Passeig de l'Escullera i el Port de Tarragona. Aprofitant les pàgines webs, vaig intentar trobar aquelles dates que segurament es trobaven amagades darrere de tot aquell munt de paraules. Aleshores els meus ulls es van dilatar i al meu rostre un somriure es va dibuixar. Ho havia trobat!

Aquelles dates marcaven l'inici i el final de la construcció del far de Tarragona. Segons després, el meu cos va ser controlat inconscientment per la meva ment i li va teclejar un missatge a la Carla. L'endemà ens trobaríem allà.

Feia mitja hora que la meva amiga m'esperava al costat del far de Tarragona. Mai no havia estat en aquell lloc.

Mentre caminava direcció al far, vaig començar a fer-li ullades a la meva amiga perquè em perdonés pel retard, però ella no semblava gens contenta, ja que em mostrava un rostre molt seriós.

Aleshores vaig veure una dona al seu costat que aparentava uns 40 anys, encara que la seva manera de vestir la feia semblar molt més gran. Els seus cabells ataronjats brillaven sota els rajos del Sol. Què feia aquí la senyoreta Puig? Em vaig quedar bocabadada, tot provocant que el meu cos es paralitzés.

—Bon dia alumna meva. —va saludar-me mentre es ficava bé les ulleres.

Jo en canvi no vaig saber què dir-li. La meva ment seguia estant en blanc.

—Veig que finalment has arribat al teu destí —va afegir.

—Què?

—Què em vols dir?

—Doncs, que he estat jo qui t'ha portat fins aquí. Des de fa molt de temps no sabia què fer perquè t'animessis a estudiar per als meus exàmens. Per aquest motiu he aprofitat el teu hobby, la investigació, per ajudar-te.

No em podia creure el que estava escoltant. Tot això ha estat un muntatge per a què em poses a estudiar història? Encara que no volia, vaig haver d'admetre que la

professora havia estat molt llesta i que efectivament havia aconseguit que em posés a llegir tot el tema nou del llibre. Amb el cap cot, vaig contestar-li:

—Moltes gràcies, senyoreta Puig.

Chaimae Bouzalhad El Ajjali

Institut de Vila-seca

Av. de l'Alcalde Pere Molas, 24

43480 Vila-seca

A L T R E S   T R E B A L L S

Reunits el dia 16 de juny de 2015 a la biblioteca de la Inspecció dels ST del Departament d'Ensenyament a Tarragona els membres del jurat del II Premi de narrativa curta Port de Tarragona... acorda, atesa la qualitat dels treballs, instar l'organització a la publicació de les obres següents, i per ordre alfabètic de la inicial del títol:

A les 9.30

Amor portuari

Aquells temps al mar

Arnau

El far de Salou

L'infant de cabells blancs

La llegenda del vaixell fantasma

La màgia al port de Tarragona

Llegendes del Serrallo

Paper de plata

Un somni etern

Una batalla entre la Terra i la Mar

Una gota d'aigua al Mediterrani

Valora

A les 9:30

Tot va començar després del meu viatge a l'Atlàntic. Una setmana després d'haver trepitjat de nou Tarragona, de fet.

Era un dia radiant. El sol brillava, feia aïret i l'ambient era tranquil. No era un matí de molt bullici, sinó que s'hi estava a gust, al port. Jo estava al vaixell, continuant amb l'exhaustiva neteja que des de feia temps necessitava, quan el vaig veure.

Un home alt, prim i vell va caminar fins a la "Sirena d'Or", el vaixell ancorat al costat del nostre, i es va situar damunt de la línia groga marcada a terra perquè els nens no s'apropin massa i puguin caure a l'aigua. Llavors va treure una bossa de dins de la butxaca de la jaqueta, va mirar als dos costats, va fer un pas enrere, va agafar un dels trossos de pa que tenia dins i va començar a donar-li de menjar als peixos.

En aquell moment no vaig donar gaire importància a res del que acabava de veure i vaig continuar amb les meves coses, però encara així aquell home excèntric em va cridar l'atenció.

Recordo com el mirava de reüll entre una cosa i l'altra i com a poc a poc vaig anar fixant-me més en la seva aparença. Tenia el cabell curt i sense cap cabell blanc, però petites clapes saltejades deixaven entreveure que li estava caient. Portava uns texans amb els baixos doblegats i una jaqueta marró desgastada que en els seus inicis podria haver estat de cuir, però que ja poc en quedava d'aquest. A sota portava una samarreta negra. Llisa. Simple, no com ell.

Fixant-m'hi millor, també vaig adonar-me que m'havia equivocat. A primera vista, havia cregut que era un home gran però no era així. Tenia les galtes xuclades i el rostre marcat pel pas del temps, però no era "gran" en el sentit literal de la paraula.

Però el que més em va cridar l'atenció van ser els seus moviments. Es movia d'una manera estranya. No semblava el típic home que venia a donar de menjar als peixos per fer alguna cosa. M'inquietava la seva presència.

Els primers dies, quan encara sabia poc d'ell, vaig preguntar als mariners més veterans si sabien què li passava a aquell home, i ningú m'ho va saber dir. “No ho sé, deu estar boig.” “És un antisocial.” “De qui m'estàs parlant?” Ningú sabia res d'ell, tot i que molts eren conscients de la seva presència, només que l'ignoraven. Però jo no.

Els dies passaven i a poc a poc vaig descobrir més coses sobre aquell home. Primer, que venia cada dia a les 9:30 del matí i, després, que sempre feia els mateixos moviments d'una manera que semblava un robot.

Arribava, es col·locava sobre la línia groga i es treia la bossa de la butxaca. Mirava cap a la dreta, després cap a l'esquerra, feia un pas endarrere i començava a donar de menjar als peixos. Així s'estava fins a les 10:30, quan marxava amb unes presses que deixaven clar que ho tenia tot cronometrat. Era un home obsessiu.

Sempre al mateix lloc i a la mateixa hora. Els mateixos moviments dia rere dia i mai no es cansava, mai canviava la seva manera de fer. Fins i tot amb pluja l'home no es perdia la seva visita als peixos.

Al final, vaig decidir adreçar-m'hi.

Feia dos mesos que el veia fer sempre el mateix quan vaig apropar-me per resoldre, per fi, tot aquell misteri que l'envoltava. El vaig esperar just al lloc on es col·locava ell cada matí: a sobre de la línia groga. Allà, per la meva sorpresa, vaig descobrir una petita pedra vermella incrustada al ciment que no havia quedat pintada de groc i que vaig suposar que la utilitzava com a referència per a la seva posició, així que vaig decidir col·locar-m'hi a sobre.

L'home no va trigar a arribar, demostrant la seva puntualitat, i em va mirar amb cara de pomes agres quan es va adonar que estava ocupant el seu lloc. Vaig intentar arreglar-ho.

—Bon dia, senyor.

—Hola. Pots apartar-te? —va contestar-me secament.

—Per què? —vaig respondre. No m'havia agradat el to amb el qual s'havia dirigit a mi, però no pensava entrar en el seu joc. Volia que marxés i no pensava fer-ho.

—Perquè em molestes.

—Et molesto?

—Sí, em molestes. Vull donar de menjar als peixos i no em deixes.

—Vols que els donem de menjar junts?

—No. Vull que t'apartis. —L'home començava a impacientar-se.

—D'acord, però no marxaré —vaig dir-li mentre sortia de la línia i em col·locava al seu costat. Tan bon punt vaig moure'm, l'home va realitzar la seva sèrie de moviments repetitius. Vist de prop semblava més ridícul encara—. Com et dius?

—Què t'importa això a tu?

—Com et dius? —No pensava rendir-me. L'home va xiuxiuejar unes quantes malediccions que no vaig acabar de comprendre i va bufar sonorament.

—Pere. I tu ets el nou tripulant del Daniela, veritat? —va preguntar-me. No em mirava per parlar-me, es dedicava a observar els peixos fixament.

—Em... sí. Com ho saps?

—Et veig cada dia mirant-me quan vinc.

—És que el teu cas em sembla interessant. —“Com em pot veure si no aixeca la vista dels peixos?”, vaig pensar.

—Creus que estic boig.

—Crec que ets estrany. Per què vénis aquí cada dia a la mateixa hora?

—No t'interessa. —Tornava a posar-se nerviós. Li tremolaven les mans.

—És curiositat. És perquè et tranquil·litza?

—Sí.

—Però per què sempre a la mateixa hora?

—Pots deixar-me en pau? —Aquí sí que em va mirar als ulls, enfadat.

—No.

—Vés-te'n. —Va tornar a fixar la mirada en els peixos.

—Potser tenen raó i sí que estàs boig —vaig replicar-li, cansat de la seva actitud. Això va afectar-lo més del que creia, ja que va parar de donar de menjar als animals, que es barallaven per l'últim tros de pa que els havia llençat.

—No, no ho estic! —em va contestar mirant-me amb els ulls molt oberts, implorant—. Vinc cada dia a la mateixa hora perquè és quan venia amb el meu pare de petit. Em portava a visitar els peixos cada matí i em deixava donar-los de menjar si em col·locava una passa per darrere de la línia groga.

—Cada dia? I no podries vindre a cap altra hora?

—No.

—Per què?

—Perquè tinc coses a fer. —Tornava a no mirar-me. Va estrènyer les mans per dissimular quant li tremolaven.

—I què has de fer?

—Noi, ja n'estic fart! Torna al teu vaixell i deixa'm tranquil! —Era contradictori. Estava enfadat, però a la vegada semblava que no volia que marxés. De veritat que necessitava ajuda.

—Vull ajudar-te! No és normal que facis això i sé que no és pel que m'has dit. Véns per una altra raó. —L'home estava a punt que li agafés un atac de nervis.

—Doncs sí, tens raó, d'acord? Vols saber per què, eh? Ho vols saber? Doncs perquè la meva dona està malalta i aquest és l'únic moment de tranquil·litat del qual puc gaudir, i tu no m'estàs deixant! —em va cridar desesperat tornant a mirar-me fixament amb aquells ulls oberts i, ara, també plorosos. Això sí que no m'ho esperava.

—Ho... Ho sento. No volia...

—No, no volies res. Ningú mai no vol res —va dir mirant altre cop al mar i va sospirar—. Deixa'm tranquil, si us plau.

El vaig mirar per últim cop i vaig marxar en silenci. En cap moment havia volgut fer-li mal, sinó a l'inrevés. Pensava que si m'assabentava del perquè de la seva conducta podria ajudar-lo, però semblava que no. Em sentia fatal.

Vaig passar-me el dia donant-li voltes al que havia passat i cada vegada m'odiava més. “Per què he d'obrir la boca? Hauria estat millor que hagués passat d'ell com fan els altres”, pensava. Però és que volia ajudar-lo, de veritat volia fer-ho. Veure'l dia rere dia arribar amb la mirada perduda, trista i apagada havia despertat la meva empatia i havia creat una petita connexió, que només notava jo, entre els dos. I, a part, em feia pena veure'l així. Per això sentia la necessitat de parlar amb ell i oferir-li la meva ajuda, perquè es notava que no era feliç i jo sabia que això es podia canviar, malgrat que no ho havia intentat de la manera més idònia.

L'endemà, vaig anar al port com cada matí, però aquest cop amb menys ànims. Havia decidit que m'aproparia a demanar-li perdó decentment al pobre home, però això sabia que no serviria de gaire.

Vaig començar a preocupar-me quan vaig adonar-me que els minuts passaven i el puntual Pere no apareixia. Les 9:34. Les 9:40. Les 9:47. Res.

No deixava de revisar el rellotge malgrat que sabia que era inútil. Si no havia arribat ja, significava que no pensava vindre i això em feia sentir encara més malament. “Serà per culpa meva?”, em lamentava.

El matí se'm va fer etern, igual que la tarda i la nit, però per fi la claror del dia va arribar.

De camí al port vaig intentar convèncer-me que potser el dia anterior no havia vingut perquè es trobava malament o s'havia adormit. Sabia que no era així, però almenys em quedava una mica més tranquil.

Vaig arribar al vaixell i vaig començar a fer el que el capità em manava, sense deixar de mirar la línia groga on es col·locava. Tenia esperances que vingués.

I així va ser. A les 9:30, tan puntual com sempre, va arribar.

Aquest cop, l'home no venia sol, sinó que empenyia una cadira de rodes amb una dona que semblava tindre la seva edat i amb la qual estava parlant. Semblava feliç.

Immediatament vaig deixar el que estava fent i, quan anava a dirigir-me cap allà per poder-me disculpar per fi, en Pere em va mirar. Em va mirar i m'ho va dir tot. Em va somriure.

Van ser uns curts segons en què vaig poder veure un Pere totalment diferent del que havia conegut. Un home somrient, tranquil, segur. No hi havia res en comú amb la persona que havia parlat dies enrere. Aquell era un altre, i amb un somriure m'ho va deixar tot clar. No estava enfadat. No necessitava les meves disculpes. En aquell mateix instant, era feliç, i no gosava destorbar-lo un altre cop. No estava enfadat.

Vaig quedar-me més tranquil.

Després d'aquell dia, cada matí torna al port (a les 9:30, perquè els costums són els costums) però ja no ve sol i trist, sinó somrient i acompanyat. Segueixo sense saber què li passava a la seva dona, però se la veu recuperada, igual que a ell, i això és el que importa.

Ara, cada matí vénen i em saluden, i encara no entenc per què. Però, sabeu què? No vull preguntar. Prefereixo contestar-los amb un amable “Bon dia”, acceptar el tros de pa que m'ofereixen i donar de menjar els peixos en un silenci que ja no és excèntric i desconegut, sinó amable i relaxant.

Hi ha moments que és millor no dir res, malgrat que a vegades ens costi adonar-nos-en.

Andrea Viedma Guirao

Institut Ramon de la Torre
Av. Camí del Moro 28-40
43830 Torredembarra

Amor porturari

Tot va començar el 7 de maig de 2007 al port de Tarragona. Érem a un restaurant del port esportiu celebrant l'aniversari de la meva millor amiga, la Laia, que feia 7 anys, amb els nostres pares i, en Pere, el meu germà bessó i la Roser, la germana petita de la Laia. Tots quatre ens portem molt bé, encara que la Roser tingui 3 anys menys. Sempre volem anar a aquest restaurant ja que fan un menjar molt bo i tenen una peixera molt gran on pots donar de menjar als peixos. Quan vam acabar de dinar, vam demanar als pares si podíem anar a la platja del costat del port i ens hi van deixar, però ens van dir que havíem d'anar amb compte amb el corrent de les roques. Com que la Roser no tenia banyador, el seu pare va anar a buscar-li'n un a casa ja que vivien a prop. Un cop a la platja, vam començar a fer un concurs de castells de sorra, mentre esperàvem el pare de la Laia i la Roser, ell escolliria el guanyador, que s'emportaria un gelat per la tarda com a obsequi. Quan va arribar-hi, li vam explicar el concurs de castells que havíem preparat i ell va escollir com a guanyador del castell al Pere.

Un cop la Roser va estar canviada, de seguida vam entrar a l'aigua, estava bastant freda, però es podia suportar, en canvi, la Roser que era molt fredolica, va anar-se'n a la vora del mar a mullar-se només els peus, ja que tenia molt de fred. La Laia, en Pere i jo començarem a jugar a diversos jocs, com el tauró que era el que més ens agradava, consistia en què una persona era el tauró i havia de perseguir als demès. De cop i volta, no ens podíem moure, nedàvem, i res no ens movíem ni un centímetre; estàvem terroritzats, no sabíem què fer. Vam començar a cridar la Roser, perquè demanés ajuda, però ella no entenia res del que li dèiem. Finalment ella va veure que estàvem molt a prop de les roques i no ens movíem, i es va espantar. Llavors la Roser començà a córrer cap al restaurant, nosaltres vam suposar que s'havia assabentat i anava a avisar els pares. Després d'uns segons aparegueren els pares corrent, ràpidament, ens vam tranquil·litzar molt quan vam veure que venien a salvar-nos. Tots es tiraren a l'aigua i ens agafaren i ens tragueren a fora de l'aigua per les roques. La gent es quedava mirava tranquil·lament com si no hagués passat res, sense dir ni fer res,

excepte un noi uns anys més gran que nosaltres que va ser l'únic que es va preocupar i va mirar si podia fer alguna cosa per ajudar. Aquell dia mai sens va oblidar, sobretot a mi, ja que des d'aquell moment no vaig voler banyar-me més.

Passaren els anys i jo seguia sense banyar-me, em costava molt apropar-me a la platja i, si m'hi apropava, sempre anava amb els pares o els amics o em quedava a las tovalloles. Em vaig fer gran i seguia sense banyar-me, fins que un dia, la persona més important per a mi, m'ajudà a vèncer el meu temor cap a la platja. Aquesta persona, de fet ja la coneixia, però amb el pas del temps i com era petita, no em recordava.

Érem a 30 de desembre de 2014, voltava pel port de Tarragona amb una amiga, la Júlia. En aquell temps teníem 14 anys, podem dir que érem en un dels anys de la pubertat, ja que érem a l'adolescència i érem molt ximples. Anàvem passejant el gos de la Júlia, quan, de cop i volta, vaig xocar amb un noi, era molt guapo, indescriptible, ens vam demanar disculpes i vam començar a parlar. Es va presentar: es diu Pau, té 18 anys i és sud-american, també és estudiant. Jo també em vaig presentar, però havia de marxar i ens vam acomiadar ràpidament. La Júlia, que era la persona que més em coneixia, em va mirar i em va dir que m'havia enamorat d'aquell noi, que se'm notava molt, la veritat no estava equivocada. Vaig començar a angoixar molt la pobre Júlia perquè no tenia el seu telèfon, i que no el veuria més... Ella em tranquil·litzà i em va ajudar a buscar-lo. Vam entrar a la pàgina web i vam començar a buscar tots els Paus, n'hi havia molts, no el trobàvem, em vaig desesperar molt per moments. Fins que de cop i volta em va enviar una sol·licitud un Pau, vaig mirar la foto de perfil i vaig començar a cridar d'alegria, era ell.

Des d'aquell dia vam començar a parlar cada dia. El 3 de gener vam quedar sols per primera vegada, va ser com una pel·lícula, un somni fet realitat. Vam començar a explicar-nos de tot, les aficions, el que ens agrada i el que no... en fi tota la vida. Quan li vaig explicar el que em va passar de petita a les roques, es va quedar parat, i em va explicar que ell estava allí i que havia preguntat si podia fer alguna cosa, llavors me'n vaig enrecordar, el destí ens havia tornat a unir. Teníem moltes coses en comú, els mateixos estils de música, els mateixos gustos pels menjars, pels colors... estàvem fets l'un per l'altre. Des d'aquell dia vam començar a quedar i a explicar-nos més i més coses, fins el 7 de gener, que em va donar una sorpresa. Vam anar al port a fer

un picnic al costat de la platja, em va preparar de primer espaguetis amb frankfurt i tomàquet, de segon amanida, i de postres poma amb sal. Després de dinar em va tapar els ulls amb un mocador, jo estava espantada, no sabia què volia fer, em deia que confiés en ell, que no passava res que ell estava al meu costat. Em va agafar com una princesa i va començar a caminar fins que es va parar i em va deixar dintre de l'aigua, estava molt espantada. Vaig començar a plorar, no volia estar a l'aigua, ell em va agafar i em va dir que no passava res, que ell estava allí i que no deixaria que em passés res, aleshores em va besar i em va demanar per sortir. Des d'aquell moment vam començar a sortir i gràcies a ell ja vaig superar la meva por al mar. Quan vaig arribar a casa, li vaig explicar tot a la meva mare, es va posar una mica nerviosa pel tema de què ell tenia 18 anys, ja que era major d'edat, però amb el pas del temps ho va anar assimilant. Des d'aleshores sempre quedàvem o al port, o anàvem a la platja, o amb el vaixell del seu pare... Quan els meus companys del col·legi es van assabentar que tenia un nuvi major d'edat, em deien que ell em volia per altres coses, que no m'estimava, que no duràvem res... però jo no feia cas. Aquell temps va ser molt difícil pels dos, perquè la gent ens criticava, s'inventava coses que no eren realitat... però ens estimàvem tant que confiàvem l'un amb l'altre i ens donava igual el que pensés la gent de nosaltres, només ens importava estar bé l'un amb l'altre.

Ara ja tinc 30 anys, estic casada amb en Pau i tenim 2 fills, un de 5 anys i l'altre de 2 anys. M'agradaria molt que la gent que no creia en el nostre amor i que s'inventava moltes coses, s'assabentés què porto des dels 14 anys amb la mateixa persona. Que l'edat no té importància en l'amor, l'únic important és que les persones s'estimin de veritat i, que passi el que passi, sempre sàpigues que la tindràs al costat.

Amb això vull dir-vos que mai us tanqueu a l'amor per por o pel que sigui, que les crítiques de les persones molesten, i tant, però en el món sempre trobareu gent així, no es pot fer res. Sobretot si estimes una persona de veritat no la deixis anar, atrapa-la!

Núria Montañés Chamorro

Col·legi Mare de Déu del Carme

Av. Estanislau Figueres, 31

43002 Tarragona

Aquells temps al mar

Ja fa molts anys que em va passar la història que ara us explicaré. Fou una d'aquelles típiques sortides de pesca que realitzava amb el meu pare. Com de costum, ens llevàvem molt aviat, així que, a dos quarts de set del matí, ja teníem tots els equips necessaris llestos a la camioneta. Només quedava esperar el meu oncle, que sempre apareixia cinc minuts tard. Mentrestant, escalfàvem el motor i comprovàvem que no ens haguéssim oblidat res.

Partíem relaxadament. Teníem tot el dia per davant per a dedicar-nos a la busca i captura de peixos. A mesura que deixàvem enrere la ciutat, recorriem els típics carrers per on, a aquelles hores de la matinada, només es deixava veure algun repartidor de diaris amb la seva bicicleta, perquè li'n demanessin un amb les novetats de la demarcació, que tot i que no interessaven a gairebé ningú, tots les acabaven llegint.

Quaranta-cinc minuts més tard, ens trobàvem preparant la llanxa amb tot el necessari per a passar el dia sencer recorrent part del nostre mar. A marxa lenta, saltant des de l'embarcador, decidíem quin seria el nostre itinerari per a les primeres hores del matí. Depeníem de les condicions meteorològiques, de les captures de pesca anteriors i del que els altres pescadors ens explicaven sobre com es trobava la captura aquells dies. Parlàvem sobre els punts generals de la jornada, quines zones recorreríem i com organitzaríem el dia.

Aquesta sortida en particular es presentava amb molt bon temps, tot i que les condicions de pesca no eren de les millors. Els amics pescadors del meu pare li havien dit que aquella setmana no havien obtingut bones peces, però que avui s'havia d'aprofitar el bon temps, que generalment no és el característic en la nostra zona.

Començàrem a preparar les canyes d'arrossegament per aprofitar la creuada de la costa marina amb el fons que es troba a l'est d'aquesta. Com era evident, per la meva curta edat, el meu pare i el meu oncle enllestien les canyes, mentre jo prenia el control del timó de la llanxa. Em donaven a elegir els utensilis que utilitzaria,

però ells ho preparaven tot. Òbviament, el prendre el control del timó, als deu anys, era de bon grat per a mi.

Un cop llançades les canyes a l'aigua, venia el primer cafè de la jornada, mentre conversàvem sobre les possibilitats de captura. El matí transcorregué lent i calorós, cada cop més sec i amb molt poc vent, tenint en compte que encara no havíem aconseguit cap picada. Al migdia, decidírem prendre curs cap a la desembocadura del Ter. D'aquesta manera aprofitaríem per dinar a l'ombra i provar sort pescant amb palangre, ja que el nostre primer intent de pesca d'arrossegament no havia sigut molt fructífer.

Per a mi, la pesca amb palangre era una cosa relativament nova, ja que feia molt poc que el meu pare m'havia comprat un petit equip usat perquè n'aprengué. En aquells dies encara no tenia tècnica, així que, després d'una estona intentant dominar l'art, vaig acabar llançant el palangre amb el corrent i intentant fer que aquest, submergit, fes, segons la meva imaginació, un moviment atractiu per a un peix.

Després d'unes quantes hores provant a la desembocadura, amb un munt d'em-bolics amb els plàstics i les algues submergides, pel que respecta a mi, i amb un parell d'orades que quasi no sobrepassaven les mesures mínimes, i que, si no fos perquè eren els primers exemplars del dia, les hauríem retornades al mar. Pel que fa al meu pare i al meu oncle, decidiren provar sort novament amb l'arrossegament, aprofitant la suau brisa que s'havia presentat i que ens ajudaria a aguantar la calor regnant.

Vàrem fer un parell de recorreguts per la costa i per la desembocadura del Ter, que més que pujar-nos l'ànim ens el baixà, a causa de la desaparició de la brisa i la gran xafogor, que ens feia incapaços de capejar dintre de la llanxa i que ens va fer reconsiderar les condicions d'aquell dia. La veritat és que tots teníem ganes de tornar, degut a l'excessiva calor regnant, però la falta d'exemplars, en quantitat i qualitat, no ens permetia, per moral, acabar el dia de pesca, tenint en compte que eren les quatre de la tarda, i teníem pronosticat fer-ho fins a les vuit, com a mínim.

I així va ser com vàrem decidir canviar el rumb cap a la desembocadura de la riera d'Aubi. Un cop allí, ancoràrem la llanxa a uns deu metres de la costa, distància

que permetia, des d'un costat de l'embarcació, veure un fons que es trobava a molt poca profunditat, des d'on s'observaven algunes orades de molt bon port (entre tres i quatre quilos) que es trobaven nadant lentament contra el corrent i que les feia semblar estàtiques en un punt fix del fons. Això ens incentivà novament, pel que, ràpidament, començàrem a preparar els nostres respectius equips.

Un cop que tot estigué llest, vaig passar a prendre posició a la proa de la llanxa, lloc desavantatjat, ja que no tenia la perspectiva d'observar els exemplars que es trobaven juntament al bot. Sense res més a fer que veure com el meu pare i el meu oncle llançaven directament a cada una de les orades, al legant cada cop que alguna d'elles feia alguna intenció de seguir el palangre, però sense picar-lo, em vaig dedicar un altre cop a deixar córrer la meva línia amb el corrent, on afortunadament la profunditat de la desembocadura feia menys probable l'embolic amb alguna alga submergida. Així em vaig mantenir durant una llarga estona, deixant córrer la línia que s'enfonsava lentament estirada pel corrent, pensant que, com més s'apropés la carnada al fons, on jo suposava que haurien d'estar els peixos, més possibilitat tindria de pescar-ne algun exemplar.

Durant una bona estona tot transcorregué així, els adults intentaven, sense molta sort, pescar un dels peixos que veien, i jo llançant plàcidament la meva línia amb el corrent, fins que ocorregué el que era per a mi un autèntic malson: em vaig enganxar amb un plàstic, o això creia. Silenciosament, per a no rebre l'esperat "t'ho vaig dir!", vaig començar a recollir lentament la línia, a veure si així es deixava anar, sense la necessitat que el meu oncle o el meu pare no s'adonessin de res. Mentre ho intentava, vaig notar que la podia recollir bé lentament, sense cap estirada que m'indiqués que el que portava podia ser un peix. Vaig continuar recollint-la a poc a poc, fins que, a meitat del camí, començà a estirar i a fer una gran volta cap a l'altre costat de la llanxa. La meva alegria, inicialment perquè no era una brossa, va anar en augment: era la meva primera picada del dia! Ràpidament vaig avisar a tots i vaig canviar el meu lloc perquè la línia no passés per sota de la llanxa i s'emboliqués amb el motor. Ja només quedaven cinc metres de fil, la meva eufòria creixia a un nivell màxim al veure el peix saltar per fora de l'aigua i al sentir dir al meu pare que segurament era una aurada reina. Em vaig preparar per a forcejar una estona, ja

que les reines d'aquella zona de mar es caracteritzen per sobre de la d'altres indrets, per donar la major lluita quan estan més a prop del pot. Després de vint minuts, vaig aconseguir deixar l'aurada a un metre de la llanxa, on ràpidament el meu pare va prendre la línia. Segons més tard, ell s'havia tornat boig sobre la llanxa i tots l'observàvem amb cara de triomf, jo especialment. Després que ell li digués el típic "tignes quiet" i li tragués el palangre que s'havia empassat totalment, el vam posar a la balança per a determinar-ne el pes. I el resultat va ser una preciosa peça de sis quilograms i mig, la reina més gran que jo havia pescat fins aquell moment (marca que avui dia encara no he pogut superar).

La nostra alegria era tremenda, ja que, després d'aguantar quasi tot un dia amb tan males captures, finalment havíem aconseguit aquella preciosa peça que ens permetia tornar a casa amb el front ben alt.

Ja fa quasi deu anys que ha passat el que acabo de narrar. Aquests bonics records que no oblidaré mai. Avui és un d'aquells típics diumenges en els que acostumava a sortir a pescar amb el meu pare i el meu tiet.

El temps ha passat per a tots. Jo ja no vaig tant al mar amb ells. Les condicions ja no són tan apropiades com en els meus dies d'infantesa. Els estudis a la universitat i les responsabilitats que això implica me n'han distanciat una mica, ja que no és tan fàcil poder anar quasi cada diumenge a fer un tomb amb la llanxa. Ara estic més amb amics, a llacs i llacunes de difícil accés, a peu i amb la carpa i el bot inflable a la motxilla.

Però no per això deixo d'acompanyar el meu pare a les clàssiques sortides, aquelles on vaig aprendre les arts de la pesca, on per primera vegada m'ensenyaren a fer un nus pescador, on per primera vegada vaig saber llançar, on vaig pescar els meus primers lluços...

Avui és un dia d'aquests. Al mànec del timó i amb el primer cafè del matí a la mà, sentint com la freda brisa de la matinada m'entumeix el nas. Avancem ràpid, intentant mantenir totes les eines al seu lloc, mentre que cada impacte de la quilla amb una ona les torna a desordenar. Entre elles està la vella agenda de color blau destenyit... i la Bitàcora, aquell llibret on estan anotats tots els peixos que hem cap-

turat amb l'hora, el lloc, l'eina utilitzada, el tipus de peça obtinguda i qui la pescà. Ja fa uns quants anys que no hi anotem res. La raó d'això, me n'estic adonant ara mateix, és que no la sé; però continua acompanyant-nos en cada sortida, ja que és part de la història de la llanxa. Dins de les seves pàgines està aquell gran dia, el de la gran aurada reina. Al mirar la pàgina, viatjo en el temps a aquell moment en què vaig pescar aquella bèstia preciosa.

Recordo amb nostàlgia aquella sortida... No per ser la del meu rècord de pesca fins al dia d'avui, sinó perquè, com aquella vegada, avui, aquí, vaig amb el meu pare, amb l'emoció que ens espera un gran dia per endavant.

Carlos Bujosa Salazar

Institut Antoni de Martí i Franquès
carrer Enric d'Ossó, 3
43005 Tarragona

Arnau

El sol encara no havia despertat els ocells i la seva claror hauria d'esperar encara una estona per a fer-se evident, quan l'Arnau començava a preparar-se l'esmorzar. Els diumenges, eren el dia més esperat de tota la setmana. Mentre omplia la motxilla de tota mena d'estris, la flaire de cafè recent fet omplia la cuina. El cafè amb llet dels diumenges tenia un gust especial, fins i tot semblava que fos més cremós que de costum. L'Arnau, vestit amb uns texans molt desgastats, samarreta blanca i unes botes més pròpies d'anar a la muntanya, es disposava a fer la seva ruta habitual. Va apagar tots els llums, es va posar aquella jaqueta grisa amb caputxa, que tant li agradava, i va pujar a la seva bicicleta. La quietud del barri provocava una mica d'esgarripança a aquelles hores del matí, però l'Arnau mai n'havia sentit de por del silenci o de la foscor. A les sis ja baixava tot feliç per entre els carrerons del poble i pel camí de l'ermita s'endinsava pel bosc de cal Martinet, per arribar al seu desitjat destí. Avui, hauria de ser-hi a tres quarts de set si no es volia perdre la cita.

Se sentia tan emocionat com el primer dia, allò que ell sentia era amor veritable, respecte absolut, n'estava totalment encisat. Des de feia vuit anys que no s'havia perdut mai cap de les seves cites. Tots els diumenges venia a respirar-la, a gaudir de la sortida del sol al seu costat.

Va deixar la bicicleta lligada a l'arbre de sempre i va baixar les escales que el portarien al que ell anomenava, el seu santuari. Es va mirar el rellotge i es va adonar que la por de no arribar a temps l'havien fet pedalar a tanta velocitat, que encara li tocava esperar uns minuts per gaudir, amb la seva estimada, d'aquell moment tan esperat. Però no li importava, ella era allà. Tan poderosa, tan immensa, tan increïblement majestuosa. Es va fregar els ulls, una llagrimeta entremaliada s'havia escapat com de costum. Malgrat que feia tant de temps que venia, aquell moment sempre l'emocionava.

—Bon dia amiga meva! —li va dir mentre intentava abraçar-la amb la mirada. I una suau onada va arribar fins als peus de l'Arnau, com si la mar volgués acariciar el seu fidel amant com a resposta.

Es va despenjar la motxilla i va rebuscar d'entre les moltes coses que hi portava, fins a poder trobar la càmera i el trípod plegable que li havia regalat el seu pare. Va muntar els aparells i va enfocar l'objectiu. Tot just posar en marxa la gravació, es va asseure sobre la seva roca. I és que l'Arnau era un noi de costums, i tot ho tenia meticulosament organitzat. Mentre filmava la sortida de sol, captava els instants més espectaculars amb la càmera digital que s'havia comprat feia un parell d'anys.

Ja era l'hora, l'espectacle era a punt de començar, els primers rajos de sol els compartiria amb la seva estimada, la mar. Aquella joia de la natura que li havia robat el cor, quan amb cinc anys, els seus pares el van portar per primer cop a un petit port de pescadors de la costa catalana. Des d'aleshores restaria per sempre enamorat de la seva bellesa incomparable.

Durant la infantesa havia estat l'únic que els demanava als pares. “Porteu-me a veure la mar” els contestava sempre que li preguntaven què volia com a regal d'aniversari. La col·lecció d'aparells fotogràfics, l'havia començat gràcies a una carta als Reis d'Orient, que va escriure quan tenia sis anys. Aquella carta innocent tenia ben poques paraules.

“Sóc l'Arnau, el de cal fuster, voldria veure la mar des de la meva habitació, hi podrien fer alguna cosa ses majestats d'Orient?”

Que ses majestats tinguin bon viatge. Arnau”

La carta, va fer barrinar uns quants dies als pares, fins que finalment, se'ls va ocórrer que una càmera seria la millor de les sorpreses, doncs així, l'Arnau podria fer fotografies de la mar i veure-les sempre que ho desitgés. Les sortides a la platja i als ports de pescadors eren el que més feliç feien a aquell vailet fascinat per la mar. Els anys passaven i l'Arnau es va anar fent gran.

Un diumenge d'estiu, coincidint amb el seu desè aniversari, l'oncle Jaume, que sabia molt bé l'atracció que la mar provocava en aquella criatura, el va despertar de matinada, va agafar-li la càmera i el va pujar al cotxe. L'oncle Jaume, va regalar-li el millor moment de la seva vida. El va portar a veure la sortida del sol a la Cala del Pardal blau, una caleta preciosa on l'aigua oferia al visitant mil tonalitats de blaus i verds. L'Arnau, es va quedar tan meravellat en veure els primers rajos del

sol reflectits en les aigües pintades d'intensos colors blaus i verds, que mai més s'ho va voler perdre. Aquella primera fotografia seria la que encapçalaria les més de tres mil nou-centes sortides de sol que guardava en els àlbums de la seva habitació.

Aquell primer reflex de sol acaronent la mar, va portar l'Arnau a un altre món. Una llagrimeta entremaliada es va escapar dels seus ulls i va voler abraçar la mar amb la mirada. -Bon dia immensa mar blava, per sempre restarem amics! I una suau onada va arribar fins els peus de l'Arnau, com si la mar, volgués acariciar el seu nou amic com a resposta. Una sensació, un instant, un diàleg, que es repetiria tots els diumenges al llarg de la seva vida.

—Mare, és així com l'avi es va enamorar de la mar?

—Sí Berta, l'avi estimava tant la mar, que tots els diumenges venia a aquesta caleta a veure la sortida del sol. Aquí és on va conèixer l'àvia, i on la va portar quan va morir. La Caleta del Pardal Blau significava molt per a ell. Te'n recordes quan t'ensenyava les fotografies?

—Sí, les fotografies de l'avi Arnau són precioses. Pobre avi, des que es va posar malalt ja no va tornar més, estava molt trist per no poder venir.

—Avui deixarem que la mar es retrobi amb el seu fidel amic tal com ell hagués volgut.

I en el precís moment que els primers rajos de sol van començar a omplir de llum la caleta, la Marina va obrir la tapa de l'urna que portava a les mans i amb la veu tremolosa va dir dolçament:

“ Adéu, estimat pare, et deixo en companyia de la mare, que va compartir la teva passió per la mar i que t'espera en les seves aigües”. I una ona s'endugué suau-ment les restes de l'Arnau.

La Berta, malgrat haver vist tantes fotografies fetes pel seu avi, va sentir-se atrapada per aquell instant meravellós en el que la llum del sol creava imatges indescriptibles mentre s'enllaçava entre les ones, i presa de l'emoció no s'adonà que una llagrimeta li rodolava per la galta.

—Mare, viure-ho és increïble!

—Bon dia amiga meva! va dir la Berta, eixugant-se aquella llagrimeta entremaliada. I una suau onada va arribar fins els peus de la Berta, com si la mar, volgués acaronar la seva nova amiga com a resposta.

Marina Resa Fortuny

Institut Ramon Berenguer IV - Cambrils

carrer Bertran de Cambrils, 3

43850 Cambrils

EL FAR DE SALOU

El alts, vells i rònecs pins que encerclen l'escarpat Cap Salou, sempre han estat el punt de reunió de la meva colla de amics i companys. Cada cop que ens reunim allí, ens acabem enfilant al cim de la copa d'algun arbre; ens agrada perquè sembla que flotem. I a dalt de tot ens quedem palplantats observant la majestuositat del mar. Des de ben petit m'agraden els temes relacionats amb el mar, no sé si hi té a veure que el meu avi és un petit pescador de sardines, o que resideixo en un acollidor xalet prop del far; però la qüestió és que si per mi fos viuria en un immens vaixell a l'horitzó del mar.

Pel far sempre he tingut una especial atenció. Cada vespre, al pondre's el resplendent i enlluernador sol, miro a través de la finestra com minuciosament el far il·lumina la costa. Sempre que estic trist, m'abrigo per no agafar fred, i vaig caminant cap a la lluminosa i màgica llum.

La història que ús explicaré va començar fa uns pocs mesos, quan vaig tenir una desil·lusió molt gran i per a consolar-me, vaig decidir anar a altes hores de la nit al port. Em vaig asseure en un dels bancs blancs i blaus que hi havia per a contemplar l'alt far. Devien passar uns deu minuts que... res, cap persona o cap soroll interrompia la melodia dels xocs de les onades amb tota la seva força contra l'espigó. De

sobte es van poder veure unes llumetes a l'horitzó de la costa. Cada cop s'anaven fent més grans fins a poder veure que eren vaixells. Eren una classe de vaixells mig trencats, desmanegats i plens de crostes. Quan per fi es veien amb tots els detalls, em va començar a agafar por, mals pensaments, al no poder veureu amb claredat, i vaig marxar corre cuita cap a casa.

Quan vaig estar més tranquil·litzat i resguardat a casa, vaig posarme al costat del radiador i durant una estona vaig observar què passava al port. Hi havia una quinzena de vaixells que tenien pinta d'haver naufragat. Semblava una pel·lícula de por de “*zombis*”. Em va relaxar pensar que l'endemà sortiria als diaris i ho podria llegir amb tots els detalls. Em vaig estirar al llit i vaig deixar caure les pupil·les per adormirme. L'endemà no va sortir res als diaris i em això va estranyar. Aquí és quan de veritat tot es va començar a complicar.

La nit següent també vaig quedarme despert fins a les 3 de la matinada per a comprovar el que passava, i no sabeu què va passar? Els vaixells hi tornaven a ser. Ni dos segons després ja estava fent fotos amb el meu mòbil, i escrivia via Whatsap al grup dels meus amics. El missatge dia així: “*Holaaa demà a les 10 al port q us tinc q dir una cosa molt important*”. A les deu menys cinc minuts tothom hi era, menys en David que, com sempre, era l'últim en arribar. Vam anar caminant a la pineda més espessa per a que ningú no ens pogués sentir ni veure, i els vaig introduir el que passava al port cada nit. Vam estar dues hores entre preguntes i respostes, entre les nenes que no s'ho creien i altres nois que deien que m'ho inventava, que veia masses pel·lícules de “*zombis*”.

Vam acabar aquell vespre al port amb l'excusa que estàvem d'acampada, per a retratar la lluna plena i fer un treball de naturals. Passaven i passaven les hores que ens moríem de son. Cap a les dues, en David va dir que ja se n'estava cansat i se n'anava al sac de dormir, a fer “*nonnon*” segons ell. Amb ell se n'hi anaven la Mònica, la Mireia i en Carles. En aquell moment, per sort meva, la Irene va cridar: “*Espereu! Espereu! què és allò?* ”. Tots van mirar a l'horitzó, i pocs moments després jo vaig dir:

—Què us havia dit!

Des d'aquell moment vam començar a investigar el cas i a intentar trobar una raó que no parlés de morts vivents. No podíem demanar ajuda als adults perquè no ens creurien i ens portarien al psicòleg. I ara que s'apropava la Setmana Santa podríem estar tot el dia capficats en els misteriosos vaixells que apareixien de nit al Cap Salou.

Les dues setmanes que faltaven per a que s'acabés l'institut literalment van passar volant. Tots estàvem impacients de començar a desvelar poc a poc aquell misteri que flotava en les aigües de la costa tarragonina. El mateix divendres que s'acabava l'institut ja vam quedar a la tarda a casa meva. Vam berenar uns entrepans de nocilla fets per nosaltres, i ens vam posar mans a l'obra.

Ens posarem d'acord en que el millor de tot seria fer un llistat de tot el que anava passant i de tot el que fèiem. L'encarregada va ser la Mireia, que directament va apuntar: *De les tres a les quatre hores són les que els vaixells apareixien*. També vam acordar que aniríem a veure el senyor que s'encarregava de fer funcionar el far i també del seu manteniment. Per l'altra banda el Carles, la Monica i la Irene anirien a veure en Roger. Un vell navegant que porta molts anys vivint en una petita barca de pescadors.

En Pep era l'encarregat del port. Tenia molt bona reputació entre els mariners de la zona. Mai una nit es quedava adormit, sempre aguantava despert. Aquest fet feia que estigués molt ben pagat i que tingués moltes ofertes de treball en molts ports dels voltants. Havia treballat al port de Cambrils, de controlador a Tarragona, a tots i cada un dels caps més importants. Ens vam decidir ràpidament i deu minuts després ja érem parlant amb el senyor del far. En David que es molt atrevit va començar parlant:

—Bon dia senyor Pep —el va saludar amb un to amable i educat per ser ell— podríem fer-li un parell de preguntes, com si fos una petita entrevista?

—Oh, i tant que podeu, mai me n'han fet una, i menys uns vailets tant joves! —va dir l'home rient-se de nosaltres.

—Doncs perfecte, comencem ara mateix. Aquets últims dies hem pogut observar que cada nit un nombrós grup de vaixells ve a amarrar aquí al cap Salou. Aquest

fet passa cada nit de les tres a les quatre, i com que vostè fa el torn de nit potser ens podria dir alguna cosa —ficava un accent d'intel·ligència per a semblar ser un savi. Va fer una pausa per agafar aire i acabà—. Que en sap res?

En sentir això tot el bon humor es va esfumar de la cara del famós cuidador de fars, i amb un to provocatiu i com d'una ordre important va replicar:

—Vosaltres no hi hauríeu de fer res aquí a aquelles altes hores de la nit! Marxeu d'aquí i deixeu d'entrevistar aquestes tonteries i estudiieu una mica més que no us aniria pas malament! Marxeu d'aquí o truco a la policia! Marxeu! Que no m'heu sentit! Marxeu!

No havíem tingut un bon resultat directe. Però la Mireia, que és molt llesta, va dir que segurament sabia alguna cosa, per què sinó s'havia de ficar d'aquesta manera? Tenia raó; aquell home ocultava alguna cosa i era clau per a la nostra investigació, tot i que en aquell moment nosaltres no la sabéssim.

Per sort la resta de companys havia tingut una mica de més sort. Havien estat parlant amb el Roger; com no?, un mariner amb experiència que havia recorregut els set mars de punta a punta i tenia moltes coses a dir. Els va explicar que unes nits del mes d'agost el far va tenir problemes i no es va encendre. Solament ell havia sabut el que havia passat ja que estava a alta mar pescant, perquè segons ell és més relaxat. Criticava molt que no hagués funcionat quan tocava perquè algun vaixell podria haver tingut problemes. I estava enfadat perquè el famós farer ho feia tot bé, “*i un bé negre*” va dir.

Els fils no encaixaven però per ara almenys teníem tres coses a la llista. Els vaixells, el mal humor del Pep i l'apagada del far. En Carles i el David també van anar l'endemà a preguntar a pescadors de la zona, però ningú en sabia res. Però si que van portar una quarta pista: uns quants vaixells van naufragar entre la primera setmana d'agost i la segona, alguns vaixells van xocar amb el far tot i que en teoria estava obert.

Aquella va ser la pista clau. Durant unes setmanes d'aquell més el far no es va encendre, i uns vaixells van naufragar; per això el Pep, l'encarregat del far, estava de mal humor. Però, què pintaven uns vaixells cada nit? En Roger ens va convidar a sopar al seu vaixell per a poder veure el far i els vaixells i aprofitar per a fer un intercanvi d'idees.

Tots vam estar molt contents de tenir el luxe de sopar en un vaixell. En Roger ens va cuinar els mateixos peixos que ell havia pescat. Els va arrebossar i fregir i ens els vam cruspir acompanyats amb unes patates fregides. Quan li vam explicar tot el que havíem resolt, es va quedar bocabadat de la informació que havíem aconseguit en tants pocs dies. Va estar d'acord amb la idea dels vaixells naufragats perquè no s'hi veia prou bé. Però no entenia perquè en Pep tenia tanta mala bava quan parlàvem del tema, no creia que per no perdre la bona reputació ens hagués tractat malament. En acabar de explicar-li tot, ens va començar a parlar:

—Es increïble que vosaltres sols hàgiu descobert tot això. Però hauríeu de saber perquè cada nit els vaixells van al port. Podríem fer una pluja d'idees, us sembla bé?

—Sí va respondre la Irene jo crec que els vaixells són fantasmes.

—Doncs jo crec que el far no es va encendre perquè l'antipàtic netejador del far devia estar dormint.

— Aquest pensament és molt bo —va exclamar el mariner amb experiència ara té tot més sentit, però els misteriosos vaixells? No crec que siguin fantasmes.

—I si ... va interrompre la conversa la Mireia els vaixells no ho sé... vinguessin a fer pagar a en Pep... el que els va passar?

—Tindria sentit, però què hauríem de fer per a parar això? No pot ser que vinguin cada nit —vaig preguntar.

—Justícia, va dir en Roger, jo crec que una mica de justícia aniria molt bé. Una mica de justícia sobre el que va passar i fer canviar el sobrenom del Pep.

—Una setmana després estàvem parlat amb un grup de mariners del Cap Salou de posar una denuncia al Pep, es clar que vam callar allò dels vaixells. Tots estàvem d'acord, no podíem tenir un farer que no fa la feina i menteix. I vet aquí la nostra historia: Els vaixells buscaven la veritat, que es sàpigues que no van naufragar per un error, sinó que el far no va estar encès. A en Pep li van caure dos anys de presó, ja li esta bé.

Ara ja s'apropa l'estiu i podrem anar a la platja. Després del que ens va passar no aniria malament descansar per a digerir-ho. Després que detinguessin aquesta tarda a en Pep hem vingut al far. La brisa arrossega l'olor de mar i les onades estan tranquil·les.

—Ja han passat les quatre i els vaixells ja no han aparegut: misteri resolt.

Biel Graset Isern

Institut Vila-seca

Av. de l'Alcalde Pere Molas, 24

43480 Vila-seca

Infant de cabells blancs

Com qui mira un record trist, pensava en tot el que mai havia estat. Que bonic és això de pensar en coses que no ets! Les platges de Tarragona es perfilaven com una capa fina i lleugera. Des del mar, les coses es veuen diferents. Un cop t'apropes a la costa, el balcó del Mediterrani impera lluminós i sembla una queixalada d'una balena immensa. Tanta roca i tanta llum. Com una ciutat que han col·locat en el millor indret i rep, gloriosa, tots aquells que pensem asseguts en butaques greixoses de ferris bruts i vells.

No és fàcil això de marxar de casa perquè sí. I un ferri ple de tristor, doncs, no ajuda... Però ho acceptes resignadament i fas el viatge. Un no enterra la seva mare cada dia, però un tampoc no viatja en ferris vells cada dia. I si s'ha de fer, es fa. Perquè no hi ha més remei. I quantes coses que no tenen solució...

Havent dinat un entrepà oliós –quasi tant com la meva trista vida-, vaig baixar d'aquella patera barata per esperar algun taxi que em volgués portar al tanatori. Allà, hi feia més bona olor. Molt de mort, però el perfum de roses és intens. En

canvi, al port, una olor de peix podrit que no s'aguanta. Vaig fer les coses que fem tots al tanatori: t'abrades i plores a la mare que mai no has estimat –ni ella tampoc a tu. I ara tothom l'enyora i l'adora, ara que ja és morta. Perquè les coses són així.

Al tanatori em vaig retrobar amb el meu germà i el meu pare. Vam dinar a fora, al jardí de casa, junts, entre les flors i l'olor, com fèiem de petits. Teníem moltes coses a dir-nos però no ens vam dir res. Mai no ens han interessat els assumptes dels altres, a casa nostra. I entre cullerada i cullerada, respiràvem com podíem. Quanta olor al jardí de sempre! Si m'apareixia algun record d'abans, l'intentava oblidar. Tampoc ens agrada recordar, a casa nostra. I de sobte, em veia a mi regant les flors i la mare ajudant-me i el pare i el germà banyant-se...

Ara, tants anys després, la mare es cremava com les cadires velles per Sant Joan. Com quan fèiem aquella gran foguera i saltàvem i ballàvem donant-hi voltes. Però no! No recordis i menja! Que no s'estila, això de recordar, en aquesta casa. La foguera, la vam deixar de fer quan vam començar a créixer. La mare va decidir que no es feia més i ja no es va fer més. Vam començar a acumular cadires i armaris com qui acumula muntanyes de records. I ara en teníem la casa plena. I és molt difícil de fer una foguera i cremar-ho tot si fa tants anys que acumules brossa, brossa i records.

Cullerada i xucla i cullerada i xucla... La mare es va aficionar a la jardineria i el pare anava a pescar. Cada vegada s'estimaven menys. No s'ho deien però ho sabien. Els dos ens miraven amb recança perquè era l'únic que els mantenia junts. L'única cosa que els va obligar a aficionar-se a la jardineria i a la pesca, a buscar una excusa per no haver-se de veure. Es van deixar d'estimar i ens van deixar d'estimar a nosaltres. I fer fogueres per Sant Joan va esdevenir història. El meu germà i jo ho vivíem amb tristesa: fèiem muntanyes de troncs i ballàvem com si estiguessin encesos i cantàvem i saltàvem. I vam continuar creixent, al voltant de la mateixa foguera metafòrica. Sempre vam tenir al fons del jardí aquella pila de fusta vella, acumulada, que era sagrada i ningú no s'atrevia a tocar. I vam continuar creixent. La mare amb el jardí, el pare amb el mar i el port.

I ara, la mare s'havia mort com els lliris tantes vegades. Mai els va saber cuidar amb tendresa. Si la planta era fràgil, se li moria a les mans molt aviat. No tenia gens de traça, pobreta. I el pare, pescant, tampoc. Ell pescava per pescar i ella regava per regar. I ja se sap què passa quan les coses es fan per fer... I menja, cullerada rere cullerada, sense mirar als ulls de ningú. Perquè a casa nostra, quan parlem, no ens mirem als ulls. Si ens miréssim, no podríem amagar allò que resta darrere dels quatre mots que ens diem. Mirar-nos als ulls suposaria el final, l'epitafi, la sentència, la llum, la veritat i la tristesa, l'adéu, els anys passant ràpid com vaixells de vela, com l'anar i venir de les onades, com dies i dies i dies... Seria massa i per això no ho fem. No ens mirem als ulls. També la mare ho va decidir. Només es mira als ulls a la gent que s'estima, per què, doncs, ho havíem de fer nosaltres?

Amb els anys, i cansats de ballar al voltant d'una foguera que no estava encesa, el meu germà decidí de marxar i jo em vaig quedar sola donant voltes al fons del jardí. Sola. Però plena de cadires, mobles i records. Em bastava, perquè sabia que el germà tornaria. Però mai no va tornar. Va marxar al mar, i va viure de la pesca durant molts anys, tirant amb tot allò que havia après del pare. I jo ballava cada vegada més cansada i més sola i més desesperançada. La meva mare va deixar de regar i el meu pare va deixar de pescar. Dissimular ja no era necessari. La tristesa estava pertot. I s'escampava com una immensa taca d'oli. De tant en tant, anàvem pel port i passejàvem com si fóssim personatges de vides alienes. I era divertit. Durant aquelles estones, jo era una nena, filla única feliç que disfrutava de l'aire del mar, de les onades, del far i dels vaixells. Però això tampoc no va durar gaire. Cansada i massa carregada, vaig decidir fugir d'allà. Un dia, sopant a la mateixa taula del jardí. A la mateixa taula del dia del tanatori. I beu i cullerada i beu i cullerada... I de sobte vaig dir: "Adéu". I vaig marxar tan despullada i òrfena de tot... I tant de temps després tornava, com si res, amb el mateix ferri vell i barat que havia agafat per fugir.

Quanta olor i quants records, en aquell jardí. Tota una vida que havia passat lluny i tantes coses que mai havia entès. Però vaig decidir marxar i ho vaig fer amb tot el que comporta. Molts anys després, veia els mateixos ulls cansats del pare, enfonsats, amagant-se de tot. I el germà era un altre: havia envellit amb això del

mar i de la pesca. I ja tenia cabells blancs i les ungles brutes i negres. I jo em veia emmirallada al plat de sopa: un reflex de mi mateixa que tremolava entre cullerada i cullerada. I tan vella i tantes coses que havia perdut d'aquell jardí... Des de la cadira es veia, encara, una muntanya de fustes velles i de troncs. Quieta, com sagrada. I uns nens ballaven i somreien, donant voltes sense parar.

L'endemà del tanatori vaig tornar al port. Esperant, novament, el mateix vaixell trist, vaig entendre part de la meva vida com qui pensa en una música llunyana. Però vaig decidir que no, que la deixaria al port i fugiria amb el ferri com si no hagués descobert res. Preferia ser la nena que fins aleshores havia estat. Preferia ser la mateixa nena que girava com una baldufa al voltant de mobles, cadires i records.

Pol Guasch i Arcas

Institut Antoni de Martí i Franquès
carrer Enric d'Ossó, 3
43005 Tarragona

La llegenda del vaixell fantasma

Fa molts i molts anys hi va haver pirates. Tothom deia que no, però jo sé que sí que n'hi havia.

El meu avi va trobar un tresor i el va amagar. Molta gent venia a buscar-lo, però ningú el va trobar. Quan estava malalt em va dir alguna cosa sobre una mina d'or. Jo ho vaig mirar, però no ho vaig trobar.

En un llibre de la biblioteca vaig llegir que aquell grup de pirates anaven navegant pel mar i enterrant tresors. També diuen que van morir al mar, anant a enterar un tresor. Alguns diuen que es van morir, perquè hi havia un monstre marí que els va bolcar.

Jo endevinaré tota la veritat.

La senyora Carme, que és la senyora més vella del poble, diu que quan van morir els pirates va veure al seu vaixell navegant pel mar, però ningú la va creure. Fins avui, jo sí que la crec, i la creuré sempre.

11 de maig

Primer dia de la investigació, avui he anat a preguntar a tots els veïns més vells del poble, i l'únic que he tret és que van veure al meu avi en el bosc amb una motxilla blava i quan va sortir, ja no la tenia.

Aleshores, vaig anar a buscar-la al bosc, i l'únic que vaig trobar va ser una bossa d'un explorador i una cabana abandonada. Llavors vaig tornar a casa.

12 de maig

M'he aixecat i directament he anat al port i he llogat un vaixell. Llavors vaig pujar al vaixell per veure si trobava el vaixell dels pirates, així que vaig preguntar-li sobre la bossa del meu avi, i ell em va dir que el va veure tirant-la al mar.

En aquell moment li vaig demanar una indumentària per poder baixar al mar, me la vaig posar i mentre jo nedava ell m'esperava i després de mirar aquell lloc pujava al vaixell i anàvem a mirar un altre lloc, i així tota l'estona, però no vaig trobar res.

13 de maig

En despertar-me vaig anar directe a l'ajuntament del poble. I vaig anar a preguntar sobre el meu avi, però no vaig trobar res interessant, així que vaig llogar una llança motora i vaig anar illa per illa buscant proves. En una d'elles vaig trobar una petjada més gran del normal, que no era d'una persona, llavors li vaig fer una fotografia i me'n vaig anar corrents a la llança, però sentia una presència estranya, com si hi hagués algú més en aquella illa. Però no vaig mirar enrere. En arribar al poble vaig anar al museu d'història i li vaig demanar a un amic que em mires la pitjada, però no em va saber dir de qui era però si em va dir que mai havia vist una petjada tan gran. Em va dir que demà m'ajudaria a investigar, així que ho vaig deixar estar.

Però sentia com si m'estigués seguint algú, era una sensació molt estranya.

14 de maig

Avui he trucat al Borja, el meu amic que treballa al museu d'història. Gràcies als seus contactes hem sabut que el meu avi va anar al poble del costat que en aquell moment estava en guerra amb el nostre perquè hi havia hagut desaparicions de riqueses. Llavors en Borja i jo vam anar rumb al poble veí.

En arribar vam gaudir de les vistes, però seguia sentint-me observat, i això, no m'agradava gens ni mica. Vam parar a una casa i vam preguntar pel meu avi i ens van dir que sí, que sí que el van veure, així que van trucar els guàrdies i el van expulsar del poble. Però hi havia una dona parlant amb ell. Llavors li vaig preguntar si sabies qui era aquella dona misteriosa però em va dir que no, que no se li va veure bé la cara. I me'n vaig anar amb la mateixa informació que havia vingut.

15 de maig

He abrigat que el meu avi tenia una núvia secreta, ho sé perquè revisant les seves coses he trobat en un llibre un buit amb fotografies. Sortien una noia amb el meu avi, semblaven molt feliços. Li vaig dir a en Borja i hem tornat al poble veí a preguntar-li a la senyora si la coneixia, i ella em va dir que sí, així que li vaig dir si sabia on la podia trobar i em va dir que no, perquè s'habita mudat a un lloc desconegut, em va dir al fons del mar, i no m'ho vaig creure. Però per si de cas vaig demanar-li al Borja que aconseguís un vaixell i vestits per al mar.

Vam baixar els dos, però era buit no hi havia cap peix, no sabia com però era impressionant. En Borja i jo no teníem paraules era un fons fosc, no hi havia res més que foscor, estava espantat, així que vaig anar cap a una coral per veure si hi havia algun peix amagat, però no només estàvem en Borja i jo, sols a l'enorme oceà. Així que ho vam deixar, i vam anar a parlar amb el vell Joan que és l'home que més sap sobre aquests mars.

Ens va dir que quan un peix o algú moria dins del mar anava a un món aquàtic com si estiguessin vivint a l'Atlàntida. Jo li vaig preguntar que si es podia veure aquell lloc encara que estiguessis viu. Ell em va dir que sí, però que està tant fons que ningú mai ha arribat viu. Així que ja teníem pla per demà.

16 de maig

Hem anat volant cap al vaixell i hem anat a veure si trobàvem el poblat subterrani, “és el nom que li hem posat al lloc on viuen les persones que moren sota el mar”. Vam anar nadant, seguia tot el mar fosc, sense cap ésser en moviment, tot era tranquil així que vam anar baixant i baixant fins que vam veure una llum encegadora, i vam intentar entrar, però la porta era tancada i de sobte va aparèixer un home i ens vam espantar, així que ens va deixar entrar i vam veure tot tipus d'éssers, i per fi, vaig veure al meu avi, que estava casat amb dos fills, una nena i un nen petit. També vaig veure els pirates i el seu vaixell, i em va explicar que el poblat subterrani, per poder estar sempre junts i jo vaig conèixer a la mare dels meus fills, la Glòria que ara és la meva esposa i vivim amb els nostres dos fills i els nostres set néts.

Sonia Rodríguez Sabadell

Institut de Roda de Berà
carrer de la Font, 3,
43883 Roda de Berà

La màgia al port de Tarragona

Sona el despertador, allargo la mà per apagar-lo, tot seguit m'aixeco, esmorzo i em vesteixo per anar a córrer pel port, un mal costum que vaig agafar fa un any i mig i que a pesar que no vulgui la segueixo tenint.

Surto de casa, i la humitat de començaments de gener es fa notar, em poso la música i baixo tot un carrer fins que veig el pont que anuncia el barri marítim. Recordo quan vaig conèixer al Nil, era un dia plujós i anava carregada amb els llibres de final de carrera, en passar per sota d'aquest pont vaig xocar contra un noi alt, de cabells curts color caoba i uns ulls verds, vestit amb una camiseta blava i pantalons militars. Tot el que portava va caure al terra a causa del cop.

—Ho sento! —diu acotxant-se per a recollir ràpidament els meus llibres i apunts.

—No passa res —dic ajudant-lo a recollir.

—Mare meva, no t'hauràs fet mal, oi? —mirant-me de dalt a baix.

—No, tranquil.

—Estudies a la Universitat Rovira i Virgili?

—Sí, estic fent l'últim any de carrera.

—Vaja, jo tinc un amic que hi va estudiar. Perdó per no haver-me presentat, em dic Nil.

—Em dic Nerea, encantada. —ell somriu àmpliament, ensenyant les seves dents i em dona la mà.

—Encantat de conèixer-te. —ens estrenyem les mans.

—Igualment, bon dia. —començo a caminar cap a casa meva.

—Adéu, bon dia.

Però allò tan sols són records, els quals no causen res més que dolor, encara que passi el temps. Només noto una sensació de buidor més gran.

Arribo a la rotonda i ja puc veure el mar, el qual em va donar l'amor de la meua vida i el mateix que me'l va treure.

Uns dies després d'aquell petit incident, jo anava amb les meves amigues i vaig coincidir amb ell i la seva colla durant una festa on ens vam conèixer i ballar junts. En acabar la festa, em va demanar el meu número de telèfon i es va acomiadar de mi assegurant-me que em trucaria.

Passo pels tinglats que estan vora el mar i observo el vaixell d'alta tecnologia de vela i un dels iots gegants, el qual està impecable i és majestuós. Com ens agradava passar per aquí i observar aquests gegants marins.

A mesura que avanço em trobo amb el vaixell de salvament marítim, paro un moment i tanco els ulls, en els bancs del davant va ser el lloc de la nostra primera cita, la qual és inoblidable.

Encara que aquest és el mateix lloc on vaig esperar a tenir notícies d'ell. Però els de salvament em van dir que quan van arribar en Nil no estava entre la tripulació. Va ser el moment més dur de la meua vida, el cor se'm va encongir i un sentiment d'impotència i tristesa va inundar les meves galtes.

Camino fins als canons, quan feia sis mesos que sortíem vam venir aquí, ens vam asseure les escales i abraçant-me va dir:

—Cada cinc de gener, aquest és un lloc màgic, el lloc on es fan realitat tots els somnis —somric i poso el meu cap al seu pit mentre segueix explicant— diu la llegenda que els Reis Mags entraven a la nostra ciutat per aquí, per això és un lloc especial.

—De debò? —pregunto encuriosida.

—Sí, també diuen que hi ha gent que demana desitjos tirant una moneda a l'aigua.

—Vaja, llavors és el portal dels somnis —ell somriu ensenyant els clotets que se li formen a les galtes, amb els dits índex els ressegueixo, fent que ens mirem fixament— t'estimo.

Segueixo corrent i vaig apropant-me cap al passeig de l'Escullera, on davant del rellotge he passat molts bons moments amb l'Enric, la Mercè, en Xavi (amics i companys de treball del Nil), la Júlia, la meva millor amiga i en Nil. És on quedàvem per anar de pesca, una activitat en la qual teníem força traça. Quan acabàvem, anàvem al xalet i mentre ballàvem anàvem fent els peixos per a després sopar.

En arribar al començament del passeig del far miro el Mediterrani, d'aigües calmades de color turquesa que reflecteixen la llum del Sol de dia i la llum de la Lluna cap al tard. La foscor de la gent que pateix, que passa pena i la llum de l'esperança, de continuar cap endavant a pesar de tot.

I les grans naus que suren l'aigua, com en la que ell hi treballava, marí mercant de la Rosseta, la qual va ser atracada per uns pirates. Atac en què van haver dos morts, onze ferits i cinc desapareguts (entre ells el capità del meu vaixell).

Córrer per aquests llocs em fa sentir-me lliure, com quan ell estava amb mi. Potser aquesta és la meva manera de sobreviure, recordant el passat.

Mitja hora més tard, estic asseguda a les roques del final del far, el lloc on em vaig prometre...

—Ja fa dos anys i tres mesos que sortim, en tot aquest temps hem après coses l'un de l'altre. Cada dia m'enamores més. —m'agafa la mà dreta i s'agenolla— Nerea Maller, voldries casar-te amb mi? —diu traient un anell de la butxaca.

En aquell moment em quedo sense paraules, plorant d'emoció i amb un somriure lleuger, mentre que ell espera la meva resposta.

—Sí, t'estimo —vaig aconseguir dir finalment, em va posar l'anell i vam segellar la nostra promesa amb un petó.

L'endemà va marxar i no va tornar, encara ara porto l'anell d'aquella promesa que vam fer, una promesa que no s'ha complert.

De tornada cap a casa passo un altre cop per les escales, busco una moneda a la meva butxaca. M'apropo a les escales, em giro i la tiro tot demanant un desig: “Que la promesa que un dia em van fer es compleixi, i torni aquell que un dia no va tornar”.

Arribo a casa, em dutxo i dino ràpidament per anar a treballar.

Quan arribo a casa a la nit em truca la Júlia, per saber com estic, ara feia una setmana que no la trucava. Em pregunta què faig, com estic i li responc el mateix de sempre. A continuació em convida a dinar un dia a casa seva, accepto i pengem.

Sopo i em quedo adormida al sofà veient una pel·lícula.

El soroll del porter automàtic em desperta de bon matí, obro la porta, ja que deu ser el carter. Començo a preparar l'esmorzar quan el timbre de casa em sorprèn.

M'apropo a la porta sigil·losament i l'obro, veient un home alt de cabell color caoba i amb barba.

—Qui és? —pregunto espantada, l'home deixa caure una bossa. No pot ser veritat!

—Nerea, he tornat, sóc el Nil —els ulls se'm van omplir de llàgrimes i em vaig llençar als seus braços, ell em va rebre.

—Pensava que ja no tornaries —dic plorant.

—Havia de complir una promesa —m'abraça més fort i noto que està molt prim.

—Què t'ha passat? On has estat? —dic acaronent-li la cara.

—Em van capturar i em van dur com a presoner.

—Entrem a casa —m'agafa de la cintura i entrem.

I així va ser com la promesa d'amor verdader es va complir, alliberant la foscor i tornant la vida a qui creia que havia perdut l'esperança, aquest va ser un dels dies més feliços de la meva vida. I qui sap si no hi va haver una mica de màgia per mig?

Laura Carreto Martín

Col·legi Mare de Déu del Carme

Av. Estanislau Figueres,31

43002 Tarragona

Llegendes del Serrallo: una altra espècie al món

L'Andrea havia quedat amb les seves amigues. Eren les cinc de la tarda d'un dia tranquil i mig ennuvolat, típic dels primers dies d'octubre. Encara i així, la tarda era calorosa; semblava com si l'estiu no volgués marxar.

Va sortir de casa seva, situada al carrer Vidal i Barraquer, molt a prop del barri dels pescadors del Serrallo, i va anar al banc del parc infantil que hi havia just al davant. Aquell lloc era on quedaven sempre. Eren quatre amigues: l'Anna, que era molt alta, d'ulls inquietes; l'Emma, que semblava que sempre tenia pressa, tot havia de ser ràpid, enèrgica i molt espavilada; la Paula, la més baixeta del grup, i l'Andrea, tota una "rata de laboratori", a qui agradaven els experiments.

Sempre anaven juntes a tot arreu, des que eren molt petites compartien la mateixa escola i, a més, vivien molt a prop. Acabaven de començar tercer d'ESO.

Mentre l'Andrea esperava, allà, al banc asseguda, observava com els pescadors tornaven de la feina. No gaire lluny d'allí, ja es veien l'Emma i la Paula que havien passat a buscar l'Anna a casa seva.

—Quin començament de curs! Sembla que tercer d'ESO serà molt diferent. Heu sentit la tutora? Ja no som nenes petites! —va dir l'Anna.

L'Emma va posar cara de circumstàncies.

—Ja som adolescents, a partir d'ara no tot serà “bufar i fer ampolles”. Els nostres pares ja s'encarreguen que no se'ns oblidi.

—Vinga, noies! Encara tenim unes hores per passar una bona estona —va dir l'Andrea amb ganes d'anar-se'n.

Durant l'estiu, solien anar a una antiga palissada del port. Es tractava d'una palissada estreta i llarga on les barques dels pescadors ja no s'amarraven perquè les fustes no eren segures. Allà, encara quedava amarrada una antiga barca d'un pescador que havia mort de vell i ningú se'n va fer càrrec.

Totes quatre eren molt aventureres, els agradaven els misteris i per això anaven a aquell punt de trobada per esperar la nit i contar històries que sempre acabaven en broma.

Arribada la nit, tot enfosquit i només amb el “blub-blub” de l'aigua contra el casc de la barca, van sentir un soroll estrany que no identificaven amb cap altre que haguessin escoltat mai. Semblava que s'arrossegava i al mateix temps copejava contra la fusta de la palissada. Al principi van pensar que podien ser restes flotants. L'Anna, que sempre era molt curiosa, va sortir a fora per veure què hi havia; llavors, va veure amb els reflexos de la lluna una forma indescriptible i restes d'algues al llarg de la palissada que s'estenien fins al moll. L'olor era molt forta, com de peix podrit.

—Escolteu noies, no aixequiu la veu, però m'ha semblat veure alguna cosa estranya arrossegant-se per la foscor fins una caixa de restes de peix que han deixat els pescadors.

La Paula va pensar que el millor era sortir d'allí per evitar problemes, a més de la por que començava a tenir, i va dir:

—Sortim d'aquí i compte de no relliscar amb totes aquestes algues pudents.

Quan s'apropaven al lloc on hi havia aquella “cosa”, l'olor cada vegada era més forta i es respirava amb dificultat. Era com si fos amoníac, els ulls picaven i ploraven. Per intentar treure's la por, la Paula va exclamar:

—Vinga, Joan! Sabem que ets tu, no vulguis espantar-nos com fas altres vegades. S'ha acabat la broma!

En Joan, era el fill d'un pescador que anava amb elles a classe, sempre les seguia i gaudia amagant-se per després espantar-les.

—Això sembla que no és el Joan —va dir l'Andrea.

Aquella cosa, quan les va sentir, es va girar de cop, va perdre l'interès en el peix que menjava i es va enfil·lar cap a elles. Feia un soroll gutural barrejat amb uns sons aguts que els feien tapar-se les orelles. Es desplaçava més ràpid del que pensaven.

En aquell moment, l'Emma va prendre la iniciativa:

—Noies, continueu corrent i amagueu-vos! —va agafar un parell de peixos i, cridant, va atreure l'atenció d'aquella massa informe i estranya. Va córrer fins al final de la palissada on hi havia una vella xarxa de pesca, la va estendre just al costat de la barca i va esperar el moment decisiu.

—Vinga, què esperes! Vine a per mi!

Aquella cosa s'apropà ràpidament i quan era molt a prop, l'Emma va deixar els peixos que portava a la xarxa i es va llançar, a l'últim moment, dins la barca. En sentir l'olor dels peixos es va enganxar amb la xarxa, va començar a cargolar-se pel terra sense poder alliberar-se, fins que va rodar i va caure al mar.

L'Emma va sortir de la barca i va mirar per on havia caigut. No va sentir cap més soroll i l'olor començava a desaparèixer.

Va tornar de la palissada cridant les seves amigues.

—Pensàvem que aquella cosa t’havia enxampat! —va expressar la Paula tremolant de por quan es van reunir totes quatre—. No hem de contar res del que ens ha passat perquè ningú ens creuria. El més important és que al final no ens ha passat res.

Així des d’aquell dia d’octubre les quatre amigues són més inseparables que mai compartint en silenci el secret del Serrallo.

Emma López Ibáñez

Col·legi Mare de Déu del Carme

Av. Estanislau Figueres, 31

43002 Tarragona

Paper de plata

Encara recordo aquelles tardes al Port de Tarragona. El nostre lloc secret de trobada, on passava les millors estones de l'estiu i les pitjors estones de quan acabava l'estiu i ens havíem d'acomiarar perquè tornava a la gran ciutat.

Encara tinc dolços records d'aquella tarda.

—Però quan marxes? —Em preguntava l'Oriol mentre escalava el far.

—D'aquí una setmana. —vaig respondre mentre el seguia.

—Vols dir que només ens queda una setmana per estar junts?

Vaig assentir, va arribar a la part més alta del far i va entrar-hi. El vaig seguir i em va donar la mà perquè pogués seure. Ens vam quedar mirant l'horitzó mentre que en la guingueta del costat sonava la música estiuenca d'aquell any.

—No em sembla bé que marxis. I si li dius als teus pares que no vols marxar?

Vaig somriure i vaig negar amb el cap.

—Comença l'escola i tinc tots els meus amics allà.

—Tots no, joestic aquí.

Vaig tornar a somriure i vaig mirar-lo.

—Sí, però tu vius aquí, no a Barcelona.

—I si li dius als teus pares que vols viure aquí?

—Em diran que no, perquè tenim tota la família allà.

Va esbufegar i va acotar el cap.

—Quan siguem grans, viurem aquí junts, en una d'aquestes cases al costat del port.

Es va fer un silenci. Jo seguia mirant l'horitzó.

—I si el dia que hagus de marxar ens amaguem i marxem lluny junts?

—Com? Tenim 10 anys. Tu saps conduir?

Va fer una ganyota i va negar amb el cap.

—Però podem agafar les bicicletes i marxar al poble del costat. És fàcil d'arribar, he anat un munt de cops.

Vam baixar i vam saltar fins a la sorra. Allà va fer un dibuix indicant-me on estava el poble.

—Si marxem pel matí, arribarem al mig dia.

—Però jo no tinc la bicicleta aquí. Està a la casa de Barcelona.

Ens vam mirar i em va abraçar.

—No vull que marxis. Em promets que no ho faràs?

—No. Et puc prometre que l'any que ve tornaré, però he de marxar. La meva mare ja estava fent les maletes.

Ens vam separar i la mare de l'Oriol va aparèixer per darrere d'un arbre.

—Sabia que estaríeu aquí. Clàudia, la teva mare t'està cridant i amb raó. Porteu hores fora de casa, i ja és l'hora de sopar.

La seva mare va somriure i va marxar. L'Oriol i jo ens vam tornar a abraçar i vam marxar.

L'endemà la meva mare em va despertar amb un suc.

—Vinga, dormilega, que hem de marxar.

Vaig obrir els ulls de cop i em vaig incorporar ràpidament.

—He estat dormint una setmana?

La meva mare va riure i es va eixugar les mans. Em va mirar, es va asseure al meu costat i em va donar el suc.

—Ja saps com és la feina del pare... Cap aquí, cap allà... Ha sorgit un problema amb la feina i hem de marxar avui.

Em vaig acabar el suc i la meva mare em va assecar el bigoti taronja que se m'havia quedat.

—Però, mama... Això no pot ser! No em vas dir això!

—Ho sento filla... Ens van avisar ahir que havíem de marxar cap allà urgentment. Jo també em pensava que ens deixarien descansar una setmana més, però... Ja veus.

Vaig vestir-me sense dir res i vaig marxar.

—On vas, Clàudia?

—A acomiadar-me? O és que els altres no tenen dret a ser avisats amb temps?

La meva mare no va dir res. Va recollir el got de la tauleta i el va netejar. Sabia com em sentia, i entenia la meva relació amb l'Oriol.

Vaig arribar al Port i l'Oriol estava dibuixant coses a la sorra. Vaig saludar-lo sense gaire esma.

—Hola. —va contestar—. Passa alguna cosa?

—Marxo avui.

Mirava l'Oriol, però ell no a mi. Es va asseure sobre el dibuix no acabat.

—Per què?

—El meu pare ha estat avisat de la feina i ha de tornar urgentment.

Tot i que en aquells mesos ens havia tocat el sol, podia veure perfectament a la seva cara que la notícia no li havia provat gaire.

Es va aixecar, es va apropar i em va agafar la mà.

—Et vols casar amb mi?

No vaig saber què respondre.

—Com els grans?

—Sí.

Vaig somriure.

—Sí, ho vull.

L'Oriol em va col·locar un anell fet de paper de plata al dit i ens vam abraçar.

—Així, sempre estarem junts, encara que estiguis a Barcelona.

La meva mare ens va trobar abraçant-nos. Venia amb les maletes.

A l'any següent, no vaig anar a Tarragona. Ni a l'altre, ni a l'altre. No havíem tornat a Barcelona per la feina del meu pare, sinó perquè la meva mare estava malalta.

Encara no sé com, un dia vaig rebre una carta. Vaig obrir el sobre i contenia una carta amb una fotografia. Era de l'Oriol.

Estimada Clàudia,

Abans que marxéssiu, la teva mare ens va donar la vostra adreça. Jo ja sabia que no tornaries més, m'ho va explicar la meva mare. Espero que estigui bé, i si no és així, ho sento molt.

La meva família, per sort, està bé. Ara tinc un germanet que es diu Àlex. És estrany ser el gran.

Han passat gairebé set anys, però cada cop que vaig al port, veig la teva careta. Si abans eres maca, ara has de ser preciosa.

Ara, el nostre lloc, el nostre refugi, ha canviat. Visc al mateix lloc, però per a mi, ja no és un poblet on passar l'estiu. Cada cop hi ha més gent, més indústria i el port ja no té sorra, sinó, ciment. La nostra infància s'ha enterrat amb aquella massa grisa, però la meva proposta segueix en peu.

Et vols casar amb mi?

El teu estimat,

Oriol.

Vaig contestar la carta amb il·lusió i també hi vaig incloure una fotografia meva. Al cap d'un any ens vam veure i vam retornar a la nostra infantesa. Finalment, vam complir la nostra promesa.

Aixeco el cap del diari i deixo el bolígraf al costat. Veig al meu home llegint la premsa del dia amb el cafè bullint a la seva esquerra. Somric. Es treu la premsa del dia de la cara i em mira somrient.

—No et canses mai de mirar-me?

—Si em cansessis, no estaries aquí. Ho saps, oi?

Va somriure.

—Ho sé. Però tampoc estaria aquí si fa 50 anys no t’hagués demanat la mà amb un anell de paper de plata.

Vaig acostar-me a la finestra i vaig mirar l’horitzó, fixant-me en el far on ens havíem promès tantes coses. Vaig somriure. En això tenia raó.

Sabina Francés Ibáñez

Institut Ramon de la Torre

Av. Camí del Moro 28-40

43830 Torredembarra

Un somni etern

Jo ho feia, no sé ben bé per què, però ho feia... Esperava, l'esperava. Assegut a la sorra, contemplant aquella samfaina de tons blavosos que es formava davant meu, sentint fora de mi el so de les onades que em relaxava fins quedar totalment adormit.

Tot va començar així, però tal i com va començar, va seguir. En notar com una ràfega de vent se m'endua la fotografia, em vaig despertar de sobte. Mentre em situava bé, intentava recordar què hi feia allà. Ah sí! Esperava, feia temps que l'esperava, però encara que trigués, jo sabia que em vindria a buscar.

Després de tot el que he hagut de suportar, esperava tenir una gran recompensa, almenys un cop més, veure-la un cop més, sentir-la un cop més i, si no és demanar massa, abraçar-la un cop més... Em costa reconèixer-ho, però mai he acabat d'entendre per què ho va fer. Per què em va deixar? Intento mirar-m'ho com si el got estigués mig ple, entenc que ella volia que estigués bé i que fos feliç, suposo que a la nostra llar, hi deuria haver tensions i jo no me n'adonava de res, tan innocent que he sigut mentre seguia tan feliç. Des que es va allunyar de mi, que em sento

un complet inútil i penso que ha estat tot culpa meva, una mínima sort d'aquesta malaurança és que tinc la gent que m'envolta que em fa canviar la idea durant una petita estona, encara que les meves cabòries tornen dins dels meus pensaments.

Escric això per donar a conèixer la meva vida, la meva petita història. També m'agradaria escriure els meus somnis i, al cap d'uns anys, espero haver sortit de tot aquest malson, llegir-los i si encara no he pogut complir-los, fer-ho. Perquè jo penso que la vida consisteix en fer realitat tots els teus somnis, i a partir d'aquí, mentre els intentes aconseguir, el que va passant, això, és la vida. Resumint, que en el meu cas, els somnis són la raó per la qual segueixo vivint.

Així que començaré. Com ja us he comentat abans, el que més pressa em corre és el fet de tornar-la a veure. Tinc una foto, i com que no tinc cap més distracció, el meu temps, a part de mirar el mar com feia al principi, és observar la imatge i recordar tots aquells moments, tots aquells somriures que em regalava, els seus bon dia i aquelles pessigolles que em feia quan em despertava als matins i que mai se'm esborraran del cor, perquè jo sóc un noi que els bons records no se'ls guarda al cervell com la majoria de persones; aquests, jo me'ls guardo al cor. Si ho fes al cervell, podria ser que se m'oblidessin o que perdés la memòria algun dia; en canvi, al cor; sempre m'hi seran presents. Fins que no marxi d'aquest món i no se'm pari el cor, mantindré el seu rostre, mantindré també els contes que m'explicava i cada segon que vaig passar amb ella. Una de les coses que no recordo, però trobo que ningú recorda, és el primer cop que et vaig veure. Tu te'n recordaràs perfectament, m'agradaria que m'expliquessis com va ser. A part d'això, també m'agradaria viatjar a Àfrica, un lloc totalment diferent al meu. Sóc de Catalunya, més concretament, visc en una cala del litoral tarragoní. El que us comentava, vull anar lluny, molt lluny, on poder conèixer gent nova, ja que això també em preocupa una mica, mai he sigut de les persones més sociables. I actualment, en la situació que estic, em sento sol, no tinc a ningú que em preguntis com estic, trobo a faltar allò de com ha anat el dia, encara que la resposta sigui un simple bé... No sé si tornarà algú a preguntar-m'ho, no perdré l'esperança i seguiré lluitant.

Jo sóc molt bon jan, molt tancat, tot i que alguna vegada he tingut algun conflicte per intentar sortir d'aquí. Què faríeu vosaltres si no tinguéssiu amics, no tingués-

siu a la dona que estimeu, no tinguéssiu ni un simple mot agradable per descriure la vostra situació?

També vull escriure això perquè he tocat fons i ja no puc més. Vull que us adoneu de la sort que teniu molts, aprofiteu-la i pareu-vos-ho a pensar. No te n'adones del que tens fins que ho perds. No vaig tenir massa temps d'adonar-me'n jo, ja que es va allunyar de mi molt poc temps després de conèixer-nos.

Per cert, no us he explicat que tinc una germana, si no recordo malament, Alet es deia. Me l'estimo amb bogeria, tot i que no sé gaire on para ara. Va estar un temps vivint a casa meva, però va arribar un dia que va desaparèixer. M'hagués agradat marxar amb ella, però tampoc hi vaig ser a temps. Va anar-se'n sense avisar. Més que res, per curiositat i veure món hagués fugit amb ella per canviar d'aires i deixar de veure algun dia aquestes parets blanques, que de tan brutes que estan, s'han tornat grogues; un groc lleig i depriment. En comptes de veure el mar, m'agradaria saber com és la muntanya també. He sentit a dir que és molt típic fer escollir entre la platja i la muntanya. Algun cop m'ho han preguntat...i jo, he hagut d'escollir la platja, ja que no he vist mai l'altra opció. Com tampoc he vist mai el que un noi de la meva edat haurà vist, simplement, una colla d'amics feliços d'estar junts. Ho envejo tant...

Però encara que sigui víctima de les circumstàncies, sé que un dia ella arribarà, cridarà el meu nom i em tornarà a estimar. Tot i que jo sé que encara ho fa i ho farà sempre, encara que no pugui tenir-la al meu costat. Estic segur que ella sempre em guardarà un lloc al seu cor, i que sempre seré en les seves primeres pàgines

Jo tan sols sóc un orfe. Sense mare, sense família. Ves a saber què se n'ha fet d'ells. Ara la meva família representa que són les cuidadores de l'orfenat, que intenten ajudar-me en el que poden. Elles són qui substitueixen a la mare, però això és uns mica impossible fer-ho. Substituir una mare? Jo ho denunciaria. La meva és ÚNICA.

Jo ho feia, no sé ben bé per què, però ho feia... Esperava, l'esperava. Assegut a la sorra, contemplant aquella samfaina de tons blavosos que es formava davant

meu, sentint fora de mi el so de les onades que em relaxava fins quedar totalment adormit, en aquest cas, adormit per sempre més.

Naget Ouled-Cheikh Bonan

Institut Roda de Berà

carrer de la Font, 3

43883 Roda de Berà

Una batalla entre la Terra i la Mar.

Ella el va mirar als ulls. Aquells ulls d'un blau intens, d'un blau en el que et pots perdre, aquell blau que semblava que poguessis nedar en ell... aquell blau que a ella tant agradava, aquells ulls que l'havien acompanyat en aquells últims dies, que tant l'havien ajudat i reconfortat. Però no només eren els ulls, era el nas, les orelles, els llavis, el seu cor, la seva manera de pensar, de riure... Era tot ell, era ell qui tant s'estimava, i en mirar-lo sabia que res no havia estat en va, que tot allò encara no havia acabat, però que tots dos junts ho aconseguirien.

1 mes i tres setmanes abans:

L'Aunia acabava de llevar-se, estava ajaguda al seu llit, tapada amb una lleugera manta, metre mirava per l'obertura que hi havia a la paret. Fora semblava que hi feia un bon dia, el cel era blau, amb uns lleugers núvols blancs que el recobrien. Encara i així el sol començava a brillar amb força, i no semblava que anés a fer fred, tot al contrari, era un espectacular dia de juny, de juny de l'any 218 A.C.

Es va llevar d'un salt i va córrer cap a la cuina/menjador, encara no hi havia ningú, devien ser les sis del matí, massa aviat perquè hi hagués ningú llevat a casa seva.

Va agafar un tros de pa i un tros de pernil, i els va ficar a la seva motxilla, que es trobava a la cadira del costat de la taula. Va agafar la cantimplora de pell de cabra i se la va penjar al coll, estava buida, com cada matí. Tot seguit es va calçar les botes, se les va lligar amb força i va anar avançant cap a la porta; quan hi va ser, la va obrir amb molt de silenci, intentant no despertar ningú, i es va escolar per la petita obertura; ja a l'altre cantó, va tancar la porta, sense fer el més mínim soroll.

Va començar a caminar, després a trotar i finalment a córrer, cada cop més ràpid, cada cop més lluny de Cissis, més lluny del seu estimat poblat que es trobava al costat del mar.

Quinze minuts després ja es trobava al bosc, aquell bosc a qui tants secrets havia confessat. Anava allà per passejar i dibuixar, li agradava moltíssim dibuixar en una làmina de fang amb un pal prim i d'una mida i forma semblant a la d'un llapis.

Dues hores després encara seguia allà, però de sobte va sentir un soroll, un soroll rítmic, com de passos. Un exercit! Va pensar.

D'un salt es va aixecar de la pedra on estava asseguda, va guardar tot el que havia estat utilitzant a la motxilla i va sortir corrent cap a l'extrem del bosc on es trobava el camí que portava cap al seu poblat. Allà lluny va entreveure, a través de les branques, una filera d'homes caminant al mateix ritme, tots amb les seves famílies. De sobte va recordar el que el seu pare Càciro li havia explicat un dia, li havia dit que els romans legionaris viatjaven amb la seva família i amb gent que vivien d'ells... Romans!

Va sortir corrent a través del bosc, el més ràpid que va poder, va caure dos cops. Sentia un dolor punyent al cap, però no va parar fins arribar a Cissis. Va trobar la seva mare Belaiska i li va explicar tot el que havia vist, ella va sortir corrent el més ràpid que podia fins arribar a la casa del cabdill. L'Aunia es va quedar allà palplantada, mirant com succeïa tot.

Primer el cap va avisar tothom del que estava a punt de passar, va veure arribar totes les dones a l'espai central, després els nens, nenes, nois i noies, els caçadors encara no havien marxat i van ser allà en un tres i no res, finalment va veure arribar el seu pare amb els pescadors. Encara no havien marxat! Que bé! Va pensar.

Llavors el cabdill va parlar, va anar dient tot el que la seva mare, Belaiska, li havia dit, tot el que ella li havia explicat ...

Mentre el cabdill parlava, Aunia va notar com el cap se li començava a ennuvol·lar, va sentir el terra pedregós i polsegós sota els seus genolls, tot es va tornar borrós, les veus es van tornar llunyanes i tot es va fer fosc...S'havia desmaiada.

Cinc minuts després tornava a estar desperta, ara estava estirada a terra, al mateix lloc on havia caigut, tenia el cap embenat.

—Estàs bé? —li va preguntar la seva mare.

L'Aunia es va començar a aixecar, va mirar a la seva mare i li va respondre:

—Sí, estic bé.

Llavors va veure com per l'entrada del poblat començaven a aparèixer romans. En un minut la seva mare li va explicar que es quedarien allí, que els ajudarien, que no els farien mal.

En aquell moment va entrar un home, a l'esquena carregava una nena petita d'uns cinc anys, al seu costat, agafada de la seva mà, estava la seva dona i a l'altre costat de l'home hi havia un noi, devia tenir uns 16 anys, un any més que ella. Ell es va girar i se la va quedar mirant, Aunia li va aixecar una cella, i com a única resposta va rebre una lleugera ombra d'un somriure.

Dues setmanes més tard:

Tot va canviar tant ràpid... Dues setmanes després el poblat havia canviat molt, hi havia més cases, i els romans van començar a anomenar al seu poblat com a "Tàrraco", estrany nom, pensava ella... Cada dia arribava més gent, tot va créixer molt, ja que molta gent es va començar a dedicar a la construcció, perquè ara podien.

Un matí com qualsevol altre va anar al bosc, però quan va arribar a la seva pedra aquell noi era allí! A la seva pedra! Llavors es va donar la volta, però quan es disposava a marxar el noi va començar a parlar:

—Que t'he pres el lloc?- li va dir en to burleta.

Aunia es va girar i el contemplà: el noi tenia el cabell fosc i llis, un nas d'una forma estranya, els llavis prims, les orelles d'una mida mitjana i els ulls blaus...

—Depèn, has vist el meu nom escrit a la pedra?-li va dir ella seguint-li el joc.

Ell va riure, i li va treure un petit somriure a ella. Es va apartar i li va deixar un lloc per seure. Al principi ella no se'n refiava gaire, però al final s'hi va acostar i va seure al seu costat. Era el primer cop que seia en aquella pedra amb algú més,

però va fer el mateix de sempre, va treure la làmina de fang i el pal i es va posar a dibuixar. Ell la mirava per sobre l'espatlla, i va començar a burxar-la amb una branqueta.

—Para, si us plau- li va dir ella.

Però ell no va parar, així que ella es va girar i el va mirar als ulls, va començar a recollir les coses, però llavors el noi li va agafar la mà pel canell i va dir:

—Ho sento, jo... —va començar a dir.

L'Aunia va pensar que seria difícil arribar a un lloc que no conegués de res. Així doncs, veient que ell intentava ser amable, ella ho va ser també.

—No passa res, no importa- —va dir ella— Com et dius?

—Marcus- va respondre ell —I tu?

—Aunia —va respondre la noia.

—Estrany nom- va dir ell.

—Mira qui va parlar!- va riure ella.

Així és com es van conèixer l'Aunia i en Marcus, i a partir d'aquell dia es van fer inseparables.

Un mes després:

L'Aunia i en Marcus es trobaven en una barca enmig del mar, amb ells anaven en Gaius, el pare d'en Marcus, i en Càciro. Els pescadors havien decidit ajudar els romans a defensar Tarraco, l'antiga Cissis. Els dos nois contemplaven l'oceà de bon matí, mentre començava a sortir el sol. La barca on es trobaven es balancejava a dreta i esquerra, en sintonia amb el moviment de la marea. El mar Mediterrani brillava; al fons, es veien els vaixells que s'anaven acostant, els vaixells dels cartaginesos. Aviat tornarien al port de Tarraco, per lluitar amb els peus damunt la sorra. De sobte en Marcus li va xiuxiuejar a l'orella:

—Quan tornem a la costa ens faran marxar amb la resta del poblat al bosc.

—Ho sé —li va dir ella.

—El teu pare em va dir que no et deixés córrer perill —li va dir en Marcus amb un somriure.

—M'hauries deixat córrer perill si ell no t'hagués dit res? —va respondre-li ella en to burleta.

El noi li va somriure mentre s'acotxava per tocar l'aigua amb la punta dels dits, ella el va imitar i es van quedar una llarga estona en silenci.

Al cap de dues hores els vaixells enemics van ser prou a prop com perquè comencés la batalla.

—Haureu de marxar —els va dir en Gaius.

L'Aunia i en Marcus van assentir amb el cap. Ella es va apropar entristida al seu pare.

—Adéu, ves amb compte —li va dir mentre l'abraçava.

—Tornaré —li va respondre—. T'estimo filla. Recorda que ningú no ha de sortir del bosc fins que no vagi algú a buscar-vos.

—T'ho prometo, anirem amb molt de compte —li va dir ella.

En Gaius i en Càciro es van començar a preparar i els nois van marxar corrent cap al bosc. Quan van arribar-hi, l'Aunia va allargar la mà i va agafar la d'en Marcus, ell li va prémer amb força i la va apropar cap a ell.

3 dies més tard:

Aquella batalla entre cartaginesos i romans va durar tres dies. Va ser una lluita cruenta, on va morir gent. Va ser una de les primeres batalles que s'esdevindrien entre romans i cartaginesos, perquè, encara que ells no ho sabessin, la guerra no s'havia acabat. Tot i així els romans van aconseguir defensar la seva nova ciutat, i els ibers van aconseguir salvar el seu antic poblat.

Ara:

L'Aunia i en Marcus es trobaven a la platja de Tàrraco, just amb el port darrere. S'estaven començant a recuperar els cossos dels homes morts, i aviat començarien els enterraments.

L'Aunia no deixava de pensar en el que havia passat només un dia enrere... Just quan estaven a punt de guanyar la batalla, ella es va apropar al llindar del bosc. Va veure com el seu pare rebia un cop tan fort al cap que perdia el coneixement i queia a l'aigua del mar entre dues barques. Va sortir corrent sense que ningú pogués impedir-li, va travessar el camp de batalla, i a causa d'això, va rebre un tall al braç. Quan va arribar al costat del seu pare, es va agenollar entre les dues barques i li va subjectar el cap sobre els seus genolls. Ja era massa tard. Es va quedar allà, mirant com l'aigua es tornava roja al seu voltant, com manava sang del cap del seu pare, com anava perdent la vida sense que ella pogués fer res... El seu pare va morir, i ella no el va poder salvar, no va poder fer res... Se sentia tan impotent!

Va passar tota aquella nit plorant, abraçada per en Marcus en tot moment. Ell sabia el que havia passat i no suportava veure la seva millor amiga, la noia que més s'estimava, d'aquella manera. No suportava veure-la tan trista. Així que va decidir quedar-se al seu costat, en aquell moment i sempre.

Allò només era el principi de la conquesta dels romans a Hispania, tot estava començant, ells estaven començant. Els quedava un llarg camí per davant, però el recorrerien junts i aconseguirien superar-ho tot, per difícil que fos, per molt que els costés, ho aconseguirien junts.

Marina Silva Díaz

Institut Priorat

carretera de Porrera, s/n

43730 Falset

Una gota d'aigua al Mediterrani

Avui és un dia històric, la ciutat de Tarragona celebra el primer centenari de la llegenda del Gran Naufragi!

La nostra ciutat ha tramès durant generacions la història que els trobadors ambulants, els quals van arribar de Girona després d'haver traspasat la frontera, han pogut recollir de testimonis del mercat i mariners que estaven en alta mar en el moment de l'incident; encara que tots van tocar el dos quan la cosa es va posar lletja.

El Port de Tarragona, després d'haver estat anys i anys deixat de la mà de Déu a causa de la Pesta Negra, el rei de la Corona d'Aragó va decidir tornar a obrir el nostre regne al comerç marítim per tal de reactivar l'economia. El problema era l'escassetat d'oferta de productes, ja que els camps de conreu, les vinyes i les llotges de peix havien sigut abandonades per la manca de mà d'obra.

Així que el nostre sobirà, quan l'epidèmia començà a mostrar indicis de recessió, va alliberar els camps privats de blat, civada i sèsam. Als pescadors se'ls hi van concedir préstecs amb un interès mínim per comprar noves embarcacions per poder sortir a alta mar.

Aquest seny no el van tenir la resta de monarques de la mediterrània; per tant, érem el principal regne amb una clara visió de recuperació econòmica. La misèria havia disminuït considerablement, mentre que a Itàlia la població moria de fam. En un altre acte de solidaritat, el rei va acordar rebaixar els preus de productes de primera necessitat el temps suficient per deixar que els obrers es recuperessin de la malaltia i poguessin incorporar-se a la feina.

Que benèvol va ser el monarca!

Durant un temps, per estalviar costos de transport, es va decidir que es faria l'intercanvi de mercaderies en un mercat provisional a les illes Medes. Es realitzava amb certa regularitat, cada dues o tres setmanes, així s'assegurava una font

d'ingressos més o menys fixa per a la corona i un dipòsit d'aliments per als regnes necessitats.

La llegenda explica que en una d'aquestes setmanes que hi havia mercat, el veler Àncora —una novetat de gran dimensió i bellesa—, va salpar del nostre port ple de productes de la nostra terra esperant ser venuts a qui més ho necessitava.

L'objectiu va ser assolit, però l'Àncora no va tornar a casa. El dia estipulat del regrés es va desencadenar una gran tempesta no molt lluny de la costa de Girona. Com bé he dit abans, alguns pescadors hi eren presents en el moment que el veler es va enfonsar en les revoltades aigües... La qüestió és el motiu.

Alguns diuen que va ser una onada de deu metres d'alçada —hipòtesi bastant estranya tenint en compte que parlem del Mediterrani— la qual va inundar tota la part de popa i va fer malbé els llistons de fusta, cosa que va començar a trencar l'estructura.

I encara així dubto. Era una nau acabada de fabricar, construïda per experts que no crec que es juguessin la pell fabricant el veler amb fusta de mala qualitat, tenint en compte que una part se subvencionava amb fons de la cort per ser una inversió en la prosperitat del nostre regne.

Asseguren que van veure el vaixell començar a balancejar-se i seguidament ser arrossegat a les profunditats per la massa d'aigua.

Després està l'altra versió.

Segons testimonis d'altres països que van ser al mercat afirmen que hi va haver negocis entre el nostre regne i el musulmà amb deutes entremig. Llavors —segons alguns comerciants que van escoltar converses de la tripulació d'orient— es van prendre la justícia per la mà. Planejaren un atac sorpresa aprofitant que anaven desarmats i els saquejaren de dalt a baix; encara que finalment la tempesta va sorprendre ambdós bàndols i les monedes d'or guanyades al mercat van acabar en mans de la mar.

Seria la versió més creïble si no fos perquè també anaven en busca d'un penjoll que portava una dona al coll. Diuen que hi havia un fort llaç sentimental entre la

reliquia i la misteriosa pirata, sentiment que la va portar a llançar-se a les profunditats per protegir el seu tresor.

Una dona a bord de l'Àncora? Això és impossible! Endinsar-se en les aigües només ho fan els homes, solament els més valents són capaços de tenir el que s'ha de tenir per formar part d'una tripulació i fer anar un vaixell! I un rave, perquè això és el que estic a punt de fer.

Amb vista d'estribord, contemplo el moviment de mercaderies que estan a punt de ser portades a la bodega del vaixell. Portem comerciant amb els regnes del Mediterrani arran d'un segle des de la passa, encara que ara ja és per simple negoci. El meu pare és el cap de comerç marítim de Tarragona, seguint la tradició familiar des de temps remots. He decidit acompanyar-lo d'amagat aquest cop, —no hauria servit de res demanar-li perquè es negaria rotundament— tal com li vaig prometre que faria algun dia la mare poc abans que ens deixés.

Ja de ben petita, em vaig enamorar de la llegenda del Gran Naufragi. Cada nit, abans d'anar-me'n a dormir, la meva mare me l'explicava amb una brillantor als ulls que demostraven l'admiració que sentia per la misteriosa dona; sentiment que va anar calant al meu subconscient fins a formar part del meu ser, com si fos jo la protagonista dels fets. Per això, un aniversari li vaig demanar a la mare que li encomanés al joier de la cantonada que em fes una rèplica del collaret, tal com la descrivia de bonica i peculiar: com un estel de mar on als extrems de les seves punxes hi ha petites incrustacions de quars rosa.

El valor que devia tenir aquell collaret devia ser incalculable per portar-la a perdre la seva vida per protegir-lo. Igual que el meu, que conserva el record i la veu de la mare. Cada cop que l'acaricio és com si l'estigués escoltant ara mateix.

A hores d'ara, el collar llegendari estarà sent arrossegat pels corrents de la mar. Si la historia és certa...

Per mi ho és. La tinc tan interioritzada que mira on sóc, —o més ben dit: què m'ha portat a fer el fet de voler saber si va succeir de debò o no—, a bord d'un vaixell sense que ningú sàpiga que porten a una dona a la tripulació; tot això gràcies a un parell de peces de roba d'home i un tall de cabell molt masculí.

S'escolta un crit des de proa, les veles es despleguen i comencen a ser empenyades pel vent de llevant. Marxem. Atrapo entre els meus dits l'estel que penja del meu coll, buscant omplir el buit que de sobte sento inexplicablement.

M'allunyo dels meus pensaments fent una passejada per coberta: la tripulació està enfeïnada obeint les ordres que arriben de la veu del meu pare, que ara mateix es troba mirant a l'horitzó. Me n'adono que si no dissimulo una mica, puc arribar a despertar sospites entre els mariners. Veig que hi ha un home que intenta estirar la bandera tarragonina, però el masteler s'ha encallat. M'apropo per ajudar-lo però quan estic a punt de fer-ho, clava els seus ulls als meus deixant-me per un instant petrificada i sense alè, per culpa de la seva mirada fosca i penetrant. A poc a poc vaig reculant fins que aconseguixo alliberar-me de la màgia negra d'aquells ulls hipnotitzants.

Finalment es distingeixen la silueta de les illes Medes, el meu cor bateja com si estigués a punt de sortir de la gàbia en la qual està empresonat. A bord també es pot percebre l'ansietat per tocar terra després de dies navegant.

Quan ataquem a la costa, mentre la resta desembarquen les mercaderies, aprofito per fer-me pas entre la multitud i donar una primera ullada a l'escenari on comença la llegenda. Serà com el mercat que hi ha a la plaça del Fòrum? On cada vegada que hi vaig és ple d'aliments, productes dels artesans de la ciutat, roba teixida amb cotó d'aquell continent remot... Com es deia? Ah, sí! Amèrica. A tota pressa m'hi vaig endinsar a l'interior de la cova, estava impacient per descobrir com és en realitat el lloc on es porta duent a terme l'esdeveniment comercial més important del nostre regne els últims segles.

Les meves cames no responien a les ordres que el meu cervell dictava en veure el panorama.

Alienades unes amb les altres, vint taules formaven el semicercle que ocupava la meitat de la dimensió total de la cova. Sobre elles, cada paradeta tenia esteses unes estovalles en la que reposaven tota mena de pedres precioses, —ametistes, safirs, diamants, maragdes...—, les quals els venedors negociaven el preu amb els clients que s'amuntegaven uns sobre els altres per aconseguir les millors gangues.

Vaig empal·lidir. Sí que era un mercat, però de traficants.

Vull sortir d'aquí. Tan de pressa com les meves forces m'ho van permetre, vaig sortir a l'exterior amb llàgrimes als ulls. Els meus pulmons van agrair l'aire salat i pur provinent del mar.

Tot és mentida. Tot és una enganyifa.

—Mare... ens han pres el pèl... Han jugat amb la nostra esperança que les dones arribem a ser algú... Que reconeguin el nostre valor. —Asseguda a la sorra em trobo parlant amb el vent, desitjant que li transmeti les paraules a la mare.

De sobte algú m'agafa dels braços i m'obliga a aixecar-me. És un home vell amb una cicatriu en un costat de la cara. Els seus ulls reposen un segons en el meu penjoll i després es claven en els meus. Transcorre el que a mi em sembla una eternitat fins que es digna a articular una paraula:

—Fuig, fuig abans que t'atrapin. Protegeix l'estel tal com les onades protegeixen la vida oculta al fons de la mar.

Desconcertada, em quedo processant les paraules al meu cervell. Què vol dir aquest home? Aquest penjoll té un gran valor sentimental per mi, però no és cap joia de gran qualitat. Tan sols és un tros de plata tallat de la mateixa manera que el de la llegenda. Una simple còpia barata d'una relíquia que no existeix.

—Bon home, no sé si sap que aquest collaret no té cap valor... És una simple imitació del de la llegenda del Gran Naufragi...

—*Senyoreta*, —recalca cada síl·laba de la paraula— juro que els meus ulls no m'enganyen. L'estel que penja del teu coll porta sent buscada des de fa ben bé cent anys pels meus homes, quan va ser descoberta en mans d'aquella jove...

—Esperi! —interrompo— vol dir que és cert el que explica la llegenda?

Es queda rumiant la resposta fins que al fi decideix treure'm de la meva confusió:

—És l'únic cert en tot allò que us han explicat.

I dit això s'escolta una veu provinent de l'interior de la cova, expressant un missatge que ressona dins del meu cap:

—Agafeu-la! El collar ha de ser nostre després d'un segle de recerca sense descans per les profunditats!

Em giro i hi veig un grup d'homes acostant-se cada vegada més a on ens trobàvem. Llavors l'home fa la seva última sentència:

—No deixis que el prenguin, no permetis que caigui a les seves mans. És l'única cosa que en realitat podria fer-los rics i els amos dels comerciants... No els hi concedeixis el poder. Protegeix-lo com ho va fer la teva besàvia...

La meva... què?

Aleshores és sent el so d'un tret i l'home cau a terra i jo no m'ho penso dues vegades: corro.

Tot a la vida té un valor, sigui sentimental o material.

Podem dir que he estat un grapat d'anys pensant que el collaret que portava al coll només era

valuós perquè hi havia un vincle entre ell i la mare. Ara resulta que és una joia apreciada entre els traficants que volien prendre-se-la a la besàvia, la qual ella va protegir amb la vida.

També podem dir que els mariners que saben què hi ha darrere de la mentida sobre amb el que en realitat es comercia a les illes Medes, han estimat més mantenir-ho en secret per tal d'obtenir grans fortunes —valor material—; passant per sobre els interessos personals envers dels del regne. Després està el tema de la llegenda. La meva curiositat per resoldre el misteri del Gran Naufragi m'ha portat a camuflar-me entre la tripulació, enganyar al meu pare i trencar una regla infranquejable per la figura de la dona. Tot això perquè li he donat un valor sentimental a una història que va de boca en boca de la gent des de fa un segle.

Al final, tot a la vida té el valor que un li vol donar. Jo he apreciat el collaret encara sent innocent del que en realitat era, i he gaudit cada nit de la meva infantesa

escoltant a la mare narrar la història de l'Àncora surant a les aigües del Mediterrani. Suposo que va ser aquesta reflexió la que em va portar a seguir els passos de la besàvia. Amb les mans a on reposa l'estel de mar, vaig deixar que les ones arrossegessin el meu cos i esperit a les profunditats del mar.

Alba Buendía Segovia

Institut Els Pallaresos

Av. Catalunya, 16-19

43151 Els Pallaresos

Valora

—Filla, va, aixeca't... Que és l'últim dia!

Em fa molta mandra aixecar-me tan d'hora, és una bestiesa anar tan aviat a l'institut. No podríem anar-hi més tard i fer menys hores?

Bé, faig el ritual de cada dia: m'aixeco, em quedo asseguda al llit mirant una sabata; vaig al lavabo, em rento la cara i em vesteixo; vaig a la cuina, esmorzo i torno al lavabo a rentar-me les dents. I per últim faig un petó a la Mare.

I ara...deu minuts caminant! La mandra més mandrosa del món! Bé, arribo a l'escola i comencen les classes: matemàtiques. Com que no tinc ganes de fer res, em poso a xerrar i a xatejar pel mòbil.

—Laia! —crida el professor— Deixa el mòbil i surt de classe!

Surto pegant un cop de porta. Sona el timbre i passen les cinc hores següents. Em donen les notes. Suspeses: una. Per fi, estiu, desitjat estiu.

Vaig caminant a casa. Quan arribo, lliuro les notes.

—Estan molt bé filla, excepte aquest suspens.

La mare diu el mateix.

—Mare, Pare... Demà marxem de creuer no?

—No filla —digué la Mare—, l'hem hagut de cancel·lar. Marxem a Sierra Leone, ens han cridat de l'ONG, hem de marxar a ajudar.

—Jo també?

—Sí, no pots quedar-te aquí sola dues setmanes.

—Dues setmanes? —dic fent una "O" amb la boca.

—Sí —diuen a cor.

—Què faig jo, en un país desconegut, ple d’insectes i coses fastigoses dues setmanes?

—Aprendre a valorar les coses Laia. Valores molt poc el que fem per tu, i el que hi ha en aquest món. Vindràs tant sí com no.

La tarda me la passo fent deures d’estiu, intento acabar-los per tenir aquesta estació de l’any tranquil·la. Quan acabo, ja és hora de fer maletes.

Filla, posa xandalls, gorres, esportives, protecció solar... No posis per arreglar-te, que no caldrà.

Faig la maleta i sopem. Ens quedem una estona xerrant sobre el que farem – no il·lusiona molt -, i marxem a dormir.

A les cinc de la matinada em desperten i em vesteixo adequadament per a “l’aventura...”

Quan arribem al port de Tarragona, ens vacunem i pugem al vaixell. En set hores desembarquem al Marroc, i, allà agafem un avió cap a Sierra Leone.

Quan arribem la imatge és bonica: un aeroport magnífic amb el seu paisatge i la ciutat de fons.

Per què estem aquí? Mira què agradable és tot! –Dic, pujant al jeep.

Fins que, en mitja hora arribem a un campament de sorra vermellosa, amb moltes cabanes i gent trista i molt prima.

—Mare, hem arribat?

—Sí, filla. Benvinguda al campament Tao-Mat. Va, anem a la cabana principal a instal·lar-nos...

Ara anem caminant. Veig nens corrent però amb mirada trista i també veig mares amb nadons molt prims a les espatlles.

Quan arribem a la nostra cabana, vaig a “l’habitació ” i deso les coses. Estic sorpresa.

—Mare, Pare; he acabat de desar les meves coses. Puc anar a fer un tomb?

—Sí, però quan es pongui el sol et vull aquí —diu el Pare.

Assenteixo i surto. Faig un cop d'ull a tot el que m'envolta. És molt trist tot, massa. Veig que criden, em giro i veig uns homes amb una llitera coberta —d'aquelles que utilitzen a les ambulàncies —, un mort. Quan em torno a girar, veig una nena negra que està plorant. M'hi apropo. Naturalment li parlo en francès, la llengua que parlen aquí a Sierra Leone.

—Hola, sóc la Laia. Tinc quinze anys. Com et dius tu? Què et passa?

—Ho-hola... Jo sóc la Mak, en tinc quinze també. No res, no et preocupis pel que m'hagi passat. Deixa-ho estar.

—No, no. Digues!

—Avui no he pogut anar a escola. Tampoc he pogut menjar, bé; hi estic acostuada, però no aguanto més.

—Ho sento. No puc fer-hi res, perdona.

—No tranquil·la, vols fer un tomb?

I, sense pensar-m'ho, l'agafo de la mà i marxem corrents.

La miro. És molt prima, massa.

—Què hi fas tu aquí? —em pregunta

—He vingut amb els meus pares. Col·laboren amb una ONG.

—Està bé això, he, he, he. Vols que t'ensenyi el campament?

—Sí! —dic més contenta— Explica'm sobre tu!

—Sobre mi? No hi ha gaire cosa per explicar. Sóc òrfena: el meu pare morí d'una malaltia i la meva mare va morir al seu últim part, del qual el nen no va sobreviure; no tinc germans ni germanes. Aquí molta gent mor de desnutrició —ara penso en la quantitat de menjar que no m'agrada i llenço a les escombraries—. Tampoc anem a escola; som pocs els que hi anem, i si hi anem hem de caminar

dues hores i mitja. Malgrat tot, sóc feliç, estic contenta de viure. M'ho deia la mare quan era petita: que nosaltres som una caixa, i que, per molt que la caixa no tingui bons complements com ara no tenir menjar, el viure en condicions incòmodes... per molta brutícia que tingui la caixa, el regal de dins, que és la vida, és l'important i és el que s'ha d'aprofitar. Viure. Viure i tots els complements de la vida, per lletjos que siguin, els has d'estimar. Els has d'apreciar.

—Que bonic... —i em sento culpable per no valorar la meitat de coses que ella valora. Que ara la meva manera de ser està canviant, aquest viatge m'està ajudant.

Ella somriu i continuem caminant. Quan es pon el sol, torno a “casa”.

Passen els dies i cada dia veig a la Mak, és molt maca. Cada dia està més prima i més fluixa, però ella és forta, afronta la situació. Quan trobo menjar, li'n dono. Ara només queden dos dies per marxar, avui i demà. Trobaré a faltar la Mak, ens hem fet inseparables.

—Mare —m'ho penso—, podria venir la Mak a Tarragona amb nosaltres? Allà podria viure millor, tot i que aquí és feliç però no com vol.

—Creus que no ho hem pensat? Hem mogut papers, i ella al ser òrfena pot venir amb nosaltres. L'hem adoptat!

—Oh mare! Ella serà encara més feliç! De debò! —li faig un petó.

La resta del dia el passo amb la meva amiga. Li guardo el secret, no sap res ella! Només diu que em trobarà a faltar i que ha sigut un plaer conèixer-me. No sap res! He, he, he!

Ara ja marxo cap a la cabana, la cabana on he dormit i menjat durant les dues millors setmanes de la meva vida.

Quan al dia següent em llevo, vaig a buscar a la Mak a la seva tenda. Ella es sorprèn.

—On anem?

—Ja ho veuràs! —dic rient.

La porto a la cabana principal, pugem al jeep i marxem a l'aeroport. Ja a l'avió, li diem tot.

—Benvinguda a la família Mak! —cridem els pares i jo.

I ella plora de l'emoció, m'agrada veure-la feliç.

Arribem al Marroc. Pugem al vaixell. Set hores i ja hi serem, la bonica Tarragona!

Arribem. La Mak i jo ens hem passat tot el trajecte parlant sobre com és Tarragona, no parava de cridar! Baixem. Ella plora, plora de felicitat al veure la seva nova ciutat, al pensar que ara té una família.

—Vull veure el port! —diu ella cridanera.

Fem una ullada al port, és bonic sí. I molt gran, massa gran. La Mak, la meva Mak! S'ha tornat boja, s'ha enamorat perdudament del port, del mar, de les màquines, de tot en general. I després de la ciutat! Allà és una estrangera en mode on! Vol saber-ho tot sobre la ciutat, és tan curiosa! Obre els ulls com a plats i està molt atenta a tot el que veu i li expliquen. M'ha dit que el que més li ha agradat ha estat el mar, les màquines que hi havia —que ha vist-. Plora molt, encara no s'ho creu.

Per fi arribem a casa.

—Quina casa més xulaaa! —diu molt sorpresa.

—Benvinguda a casa Mak! —cridem a cor el pare, la mare i jo.

—No m'ho crec Laia, has fet un somni realitat, gràcies per tot.

Ara penso jo... «Gràcies Mak. Gràcies a tu. Et mereixes de debò un gran gràcies. Gràcies per fer-me valorar les coses importants que no havia valorat abans: l'escola, el menjar i la vida. Gràcies per fer de mi una millor persona, per fer-me entendre el món i la felicitat. M'has fet millor. Saps què és el que més m'ha sorprès de tu? Que amb poca cosa ets feliç i això, no té preu. Per mi ets un exemple a seguir. Estic contenta de tenir-te al meu costat. Gràcies per fer-me valorar el món!»

Mireia Casa Marqués

Institut Ramon de la Torre

Av. Camí del Moro 28-40

43830 Torredembarra

MOLINERIA de Costa